

Svorkmo Idrettslag gjennom 100 år

N. O. I.

(Nedre Orkland idrettslag)

Svorkmo Idrettslag

Svorkmo Idrettslag gjennom 100 år

Trykk
Fagerli Offset AS, Svorkmo

STYRET FOR SVORKMO/NOI I JUBILEUMSÅRET

*Stående fra venstre: Ivar P. Nilsen, Tron Berbu, Jon Roald Sandvik.
Sittende fra venstre: Gunn Helen Hongslo, Heidi Ljøkjell.*

FORORD

Det er ingen enkel oppgave å skulle gi en fullstendig og objektiv reddegjørelse for det vesentlige i et lags hundreårige historie. Oppgaven ble også mye større enn vi tenkte oss da vi tok imot oppdraget våren 1992. Men vi var optimistiske, og trodde at vi enkelt kunne øse alt vi trengte fra omfangsrike protokoller.

Det viste seg imidlertid fort at det ikke fantes protokoller i friidrett og handball fra den tiden disse idrettene hadde sin storhetstid på Svorkmo. Det manglet også andre protokoller, muligens gått med da Samfunnshuset brant ned i 1982. I andre tilfeller inneholdt ikke de protokollene vi hadde, de opplysningene vi var ute etter.

For å spore opp stoff, satte vi inn en annonse i Sør-Trøndelag der vi etterlyste protokoller, bilder, avisartikler o.a. Dessverre var responsen svært dårlig, så vi måtte gå andre veier.

Opplysninger om lagets eldste historie fikk vi noe kjennskap til ved å gå gjennom de første årgangene av «Orkdølen» og «Orkmannen» som Tora Bredesen stilte til vår disposisjon. Nyere historie har vi delvis kunnet lese ut av protokoller, men mange timer er også gått med til å pløye gjennom årganger av Sør-Trøndelag og Adresseavisen. Mange av de mest interessante opplysningene har vi imidlertid fått fra «gamle» idrettsutøvere. Disse har også lånt oss en del bilder fra deres tid som aktive.

Der vi ikke har hatt noe skriftlig materiale å bygge på, bare muntlige overleveringer, er det en viss fare for at enkelte personer/greiner kan ha fått for mye eller for liten omtale. Dette har vi forsøkt å vurdere etter beste evne, men vi ser muligheten for at enkelte lesere kanskje vil være uenig i vår vektlegging på enkelte punkter.

Det kan for så vidt også være tilfelle der stofftilfanget har vært overveldende. I de «tunge» idrettene fotball og ski har det største problemet vært å begrense seg og å vurdere viktigheten av prestasjoner og hendelser i forhold til hverandre.

Svorkmo i februar 1993

Bjørge Asbøll

Gunvor Berbu

Sigmund Fagerli

Knut Holte

Otto Larsson

Lars Svorkmo

Jarle Øyum

Svorkmo/N.O.I. gjennom 100 år

Svorkmo Idrettslag er det eldste idrettslaget i dalføret, og et av de eldste laga i Sør-Trøndelag. Svorkmo Skytterlag var stiftet før, og det var i fra Skytterlaget at opptakten kom. Det har sikkert vært en bekjentgjøring av dette skirennet før, men den 2. februar i 1893 stod følgende oppfordring i bladet «Orkdølen» til folk i Svorkmo-området.

fra Svorkmo Skytterlag.

Premieskirenningen!

Som allerede nu bekjendt agter laget at afholde en premieskirenning anstundende fastelavnsmandag.

Da dette er en sag af almindelig og stor interesse, som det vilde være meget ønskelig at kunne vække tilliv og igjen, saa har man ikke undseet sig for at henvende sig til interesserede mænd og kvinder med bøn om at støtte sagen med et bidrag. Dette kan i tilfælde gives enten som direkte ydelse til lagets bestyrelse eller derved at en eller flere forener sig om at give en premiegenstand i nævnte piemed.

Bestyrelsen paatager sig ogsaa meget gjerne at skaffe tilveie premier for midler tilveiebragte paa denne maade.

Det er nemlig saa, at laget ikke ser sig istand til at ofre saa meget penge af sin kasse, at renningen kan iværksettes paa en nogenlunde anstændig maade. Man behøve villigen at henvende sig med sine bidrag til nogen af d'hr. Ingeb. Vassen, Peder Langeng eller undersagen med et bidrag. Dette kan i

Den 28de januar 1893.

D. T. Hongslo,
Skytterlagets formand.

Senere kom en ny bekjentgjøring i «Orkdølen», til alle deltagerne.

Deltagerne

i Premieskirenningen Fastelavns Mandag fremmøder paa Hagen hos J. Vassen kl. 10 Formiddag præcis. Enhver Deltager erlægger i Indskrivningspenge 50 øre. Længdeløbet, hvis Udgangspunkt blir Hagen, tænkes

lagt over „F. rhauan“ og Gumbalsmarken om Gaafersløkken til Sandbakkens, hvor der startes. Derefter udføres Hopløbet ved Lalleraas. Et Prøvehopløb tillades.

Den 5te Febr. 1893

D. T. Hongslo.

Slik vart altså Svorkmo Skytterlag, med O. T. Hongslo som formann, arrangør av det første skirennet på Svorkmo, og sannsynligvis også det første skirennet i dalføret. Rennet gikk av stabelen mandag 13. februar, som var fastelavnsmandag. Om dette rennet skrev O. T. Hongslo følgende referat i «Orkdølen»:

DET FØRSTE PREMIESKIRENNET

på Svorkmo gikk for seg i 1893. I lokalbladet «Orkdølen» har O. T. Hongslo ei kvikk skildring av rennet.

Premieskirenningen ved Tallerås fandt sted, således som bestemt, fastelavns mandag under gunstigt veir, men derimod under temmelige ugunstige føreforholde. Den sterke isskorpe besværliggjorde renningen, især længdeløbet i høi grad. Det ugunstige føre bevirkede også, at deltagelsen kun var ringe. Under heldigere omstændigheder vilde den ha blet langt større.

Imidlertid udførtes som nævnt løbene med liv og lyst efter det forud fastsatte program.

De indtegnede løbere stod fuldt færdige ved 1-tiden på Hagen for at tiltræde længdeløbet. Det var kraftige, spræke og jamspelte unggutter. Og når de stod der, så livsmodet sprudlende av dem og gjorde et utålmodigt spret så måtte man uvilkårlig ligne dem ved den unge fole, der tramper og tygger i mundbitet begjærlig efter at komme afsted. Man måtte få fornemmelsen av, at det vilde bli en hård kamp. Kl 1.20 minutter slap den første avsted. Ordenen var bestemt ved lodtrækning). Derpå gik man ud en for en med 3 minutters mellemrum. Såsnart sidste mand var sendt afsted, blev der en sand folkevandring bortover til Sandbakken ved Tallerås, hvor løberne skulde komme tilbake og starte. Men endnu så man selvfølgelig intet til disse. De havde en nok så dryg tur at gjøre i et tildels meget vanskelig tæræng.

Løbet gik over Jerhauan, Gumdalsmarka, nedgjennom Hongslomarka, forbi Håkårsløkken og Gumdal til Sandbakken, en veilængde på ca. 6 km.

Tilskuerskaren begyndte nu at vokse som snebolden i tøveir, og alles blikke var vendt bortover i den retning, hvor de kjæmpende ventedes.

Retnu lød der gjennem tilskuerhopen: «Nu kommer de!» Og ganske rigtig, der kommer no. 1 ivrigt arbeidende med hænder og fødder for at nå de vinkende laurbær. Under mængdens jubel halede han ind forbi bedømmelseskomiteens uhr. Men denne var ikke vel kommen ind, førend der atter lød: «Nu kommer en til!» Og 1/2 minut efter at den første smat ind, passerede no. 2 det skjæbnsvangre merke.

Nu blev der et pusterum på flere minutter under stor spending. Vi benytter dette pusterum til at iagttå og analysere de to kjæmpere, som allerede havde nået målet. Men du store mads! Havde de på turen dukket under i en kogende sø? Havde der såsandt eksisteret varme kilder ved løbet, så havde man visselig måttet tro, at de havde været i alt for nær berørelse med disse. Nok er det. Sveden havde fået frit løb, som rimeligt kan være, og alt tydede på at kampen havde været hård. Dog må det siges til deres ros, at de kun var ubetydelig eller slet intet «andpusten».

Vi får imidlertid ikke tid til at dvæle længere ved disse to. Der lød atter gjennem mængden: «Nu kommer en!» Og om et øieblik «damper» treiemand ind! Under stigende spending og levende interesse fra den forsamlede mængde styrer en for en sine vældige snegangere ind i bedømmelseskomiteens sikre havn. Så opløste i sved, som de nu var, bøkørn den varme stue og do. kaffe på Sandbakken dem udmærket godt.

Der blev nu en pause, hvori de konkurrerende fik tørke sig og udhvile lidt, så de tilstrekkelig restituerede kunde ta fat på den næste alvorlige prøve, hopløbet.

En efter vore forholde temmeligt stort hop var reist ude i bakken. Ja det var ikke nådig at se til den kar'n og det var ikke frit for, at det også så lidt lumsk ud.

Men mædens vore helte tørker sine skjorter vil vi vende til bage til længdeløbet. Nogle små kuriositeter fra dette må nævnes. En løber havde tabt sin stav, den var simpelthen blest stående fast i den hårde almanvei ved Gumdal. Men gudbevares, det er ikke tid til at stanse og ta den med. En anden havde tabt en lab op på marka; men hvad gjør det. Lad den ligge. En tredie havde mistet sit halstørklæde. Man sa, det gik så fort, at det umuligt kunde sidde på. Somme havde knappet sin vest helt op og tillige tat halsbindet væk. Med luen i hånd og den våde lug i panden, med lokkerne og skjægget, hvor dette fandtes, prydet med iskrystaller var det rigtignok i en noget eiendommelig gestalt de kom til at præsentere sig i for de beundrende tilskuere. Den gav i hvert fald vidnesbyrd om, at de havde tat sagen med alvor.

Men merkelig nok, der har vi dem igjen så raskt som i formiddag med hele tilskuerhopen i hælene naturligvis. Nu begynder man altså på hopløbet.

For at forebygge ulykke ifald nogen skulde finde på at komme i alt for nær berørelse med den hårde isskorpe, så havde man sørget for, at denne var bleven borttaget i særdeleshed nedenfor hoppet. Dette viste sig at være en meget gavnlig forholdsregel: thi, ja jeg kan ikke dølge det, det slemme hop, — og skam få den — viste sig at være værre, at klare end man vovede at tro. Det var ligesom det skulde være besat med alle onde ånder. Det væltede ubarmhjertigt endog den tapreste løber. Det må rigtignok tilføies, at den i førstningen havde en noget uheldig facon. Bedømmelseskomiteen så sig derfor nødt til at tilstede en times øvelse, hvilket havde en særdeles gunstig indflytelse på den senere stedbundne renning.

Premieløbene blev derpå erklæret begyndt. Der blev udført 3 løb, der samtlige blev taget med i bedømmelsen. Skjønt der fremdeles foregik mange skibrud på det fæle hop, var der også mange der greiede pynten meget fint. Det længste hop på 13 alen blev præsteret

av P. Langeng.

Efterat de ordinære premieløb var endt skillingedes sammen til et par ekstrapremier, om hvilke enhver kunde konkurrere. Fordringerne her var at man kunde greie hoppet uden stav og uden at falde. Under denne renning blev der udført mange ret smukke løb. Særlig kan nævnes første præmievindere, Ingebrigt Kvikne. Om 2den ekstra-premie stod 3 med nøiagtig samme karakter nemlig Lars Tallerås, P. Langeng og M. Barbo. Ved omrenning vandt P. Langeng prisen.

Men pludselig lyder en jubel blandt tilskuerne oppe på bakken. Hvad er det? En bitteliden fyr kommer ansættendes nedover bakken stavløst efter den samme rende, hvor så mange heltebedrift med hensyn til bjørneveiding i dagens løb var udført. Og jubelen blev ikke mindre, da den lille fyr efter en anelig luftreise atter berørede jorden så perfekt som nogen skikonge. Den lille skiløber heder John O. Barbo eller Tuften, er 11 år gammel, med liden af vækst. Han blev selvfølgelig dagens helt og overrasket for dette mesterstykke en præmie av kr. 2.

Renningen var hermed tilende og med den også dagen forsåvidt.

Da såvel længdeløbet som hopløbene måtte gå ind under samme bedømmelse tok det nogen tid innen man kunde bli færdig med rangeringen og præmiedelingen.

Præmielisten for den ordinære renning falder således:

1. Pr. Lars Tallerås hovedk. 1,08
2. Pr. Peder Langeng hovedk. 2,18
3. Pr. Ole Langeng hovedk. 2,18
4. Pr. Mikal Barbo hovedk. 2,25
5. Pr. Ingebrigt Kvikne hovedk. 2,25
6. Pr. Ole Opøien hovedk. 2,28
7. Pr. Kristen Asbøl hovedk. 2,35

Med undtagelse af et par knækkede skier løb dagen hen uden nogen ulykke. Det kan nok hælde at ansigtets mere fremstående dele for manges vedkommende undertiden kom i betænkelig nær berørelse med isskorpen, men uden at sådan berørelse afstedkom synlige merker.

Jeg tør håbe at begyndelsen hermed er gjort for at vække sandsen og interessen for skisporten her i egnen. Når hensyn tages til de høist uheldige føreforholde, så må det indrømmes, at denne begyndelse var meget god. Der eksisterer et fortrinligt materiale, som ved udvikling vil kunne drive det adskilligt vidt. Når skiløberne atter til næste vinter mødes til kappestrid, så vil jeg håbe at et betydeligt fremskridt vil kunne spores.

De kvinder og mænd, der ved pengebidrag og ellers på anden måde har støttet sagen, bringer jeg på skisportens vegne en hjertelig takk.

Orkedalen den 16de febr. 1893.

O. T. Hongslo (1856 - 1946). Han gikk underoffiserskolen og gjorde tjeneste i hæren frem til 1913. Fra 1885 - første gangen Venstre stilte liste ved kommunevalget - var han med i

herredsstyret. Ordfører i «gamle» Orkdal kommune 1917 - 1920, og i Orkland kommune 1920 - 25. Hongslo var **sterkt prega** av idégrunnlaget Venstre bygde på og idéene bak folkehøyskolen og en frilyndte ungdomsrørsla.

O. T. Hongslo

Ingebrigt Bakken

Etter det første skirennet, den 13. februar, kom så tanken om å stifte et lag som kunne ta seg av slike arrangementer. Og de samme herrene som gjorde opptakten til skirennet, tillyste så et møte i Voldøyen forsamlingshus (senere Solheim - Solvoll) den 14. mars. Her vart så laget stifta, og navnet vart Svorkmo Skilag, som senere vart endra til Svorkmo Idrettslag. Den første formann var såvidt vi veit (ifølge Orkdølen), Ingebrigt Bakken.

Opptakten som vart gjort av disse pionerene i Svorkmo-området gjorde sitt til at det i årene som fulgte vart arrangert stadig flere skirenn, også i lag med andre lag i dalføret.

Det var nok skiidrett som var den eneste idretten de første åra. Det er smått med protokoller fra den første tida, men i bladet «Orkdølen» finn vi hvert år referat fra skirenn både i Markushagen og i Jakobslia, og om hvem som stod for og ledet arrangementene. Populære innslag var også turer til skogs, kombinert med skyting mot feltmessige mål. Denne formen for skiløping, med innlagt skyting, var det drevet mye med fra århundreskiftet og utover. Det har nok et visst samband med den spente situasjon mellom Norge og Sverige, som endte med unionsoppløsningen i 1905.

Svorkmo Skilag hadde ennå ingen tilknytning til noen av de forbund innen

idrettslivet som litt etter litt så dagens lys. Men fra 1911 kom laget inn i mere faste former. På generalforsamlingen den 3. desember i 1911 vart, etter forslag fra Jon Bakken, navnet endra fra «Svorkmo Skilag» til «Svorkmo Idrettslag». På samme møtet vart det også vedtatt å melde laget inn i «Ut-Trøndelagens Skiforbund» og i «Centralforeningen til idrettens fremme».

Styret som fungerte i dette året var: Erik O. Skjølberg, formann, Jon Bakken, nestformann, Enok Skjølberg, sekretær og Kr. Ljøkelsøy, kasserer.

Medlemstallet var nå omkring 80 betalende, og kassabeholdningen kr 90,-. Økonomien var da som nå, trang og vanskelig.

Lagets første virkelige lover, eller vedtekter, vart utarbeidet etter at tilslutningen til sentralorgana var i orden, og disse vart vedtatt på et lagsmøte den 19. januar i 1913.

Som nevnt er det skiidretten som dominerer de første virkeåra til idrettslaget. Men etter hvert kommer nye idretter til. Og fra 1909 - 1910 er det at fotballen gjør sitt inntog på Svorkmo. Jon Bakken hadde lært om dette edle ballspill da han gikk underoffisersskolen i Trondheim. Friidrett kom også på programmet etter hvert. Handballen gjorde ikke sitt inntog før etter siste verdenskrig og hadde si storhetstid ifra 1946 og utover i 1950-åra.

Etter hvert som de forskjellige idrettsgrener gjorde sitt inntog, vart det også spørsmål om anlegg å drive idretten på. De første spark på fotballen vart gjort nede på Storøya. Storøya låg på andre sida av elva, og litt nord for der banen ligger nå. Elva har tatt mye av det området. Senere flytta de opp på Haugårdsøya, og dit hvor travbanen til Orkland Travlag nå ligger. Der spilte de fotball i mange år. I 1927 vart det anlagt bane nede på elvørene, der hvor banen fortsatt ligger. Og i 1959 vart det lagt grasdekke på denne banen. Asbøll-lykkja vart også etter hvert for liten som hoppbakke, og Staveliås-bakken vart bygd i 1915.

Idrettslaget og idrettslivet på Svorkmo opplevde nok skiftende tider opp gjennom årene, men utviklinga gikk den riktige veien. Og idrettslaget har nok til alle tider vært en viktig kulturfaktor i Svorkmo-området.

Under siste krig låg alt idrettsarbeid nede. På en ekstraordinær generalforsamling den 27. februar i 1942 i Solvoll, vart alt idrettsarbeid nedlagt, og det vart fatta ett vedtak som lød slik: «*Vi begjerer om samtykke fra Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett til lagets oppløsning*».

Straks krigen var over, tok virksomheten seg opp igjen på ny frisk. Og det første årsmøtet vart holdt den 21. mai 1945. Møtelokalet var lageret på Svorkmo Handelssamlag, da forsamlingshuset «Solvoll» var opptatt for internering av tyske soldater. Og dessuten bød lageret på god plass til de fremmøtte, da varebeholdningen var i minste laget akkurat på denne tida. Einar K. Skjølberg var den første formann etter krigen.

Vi skal ikke i denne generelle betraktning omkring Svorkmo Idrettslag og dens virksomhet gå i detaljer om lagets arbeid og arbeidsområder i etterkrigstida. Det kommer det mer om i beretningen fra de enkelte avdelinger. Men det var en lett tid å arbeide i, når det gjaldt selve oppslutningen omkring laget, og villigheten til å ta et løft fra medlemmenes side. Men her som ellers omkring i de fleste lag og virksomheter av lignende art, er det økonomien som er den store bøygen. Ofte er det vanskelig å få endene til å møtes. Det kan nevnes at ett år lånte lagets medlemmer penger til laget på såkalte lånebevis. Lånebevisene vart så innløst etter loddtrekning.

I 1953 vart det bygd nytt samfunnshus på Svorkmo. Dette vart til stor lette for idrettsarbeidet. Her var det stor gymnastikksal for trening, her var det møterom og arkivrom. I kjelleren var det bad og garderobe som idrettslaget kunne nytte ved sine arrangementer. Dessverre brann Samfunnshuset ned i 1982, og med det mye verdifullt arkivmateriale.

Etter brannen vart det aktuelt med ungdomsskole på Svorkmo. Og i 1985 stod både ny ungdomsskole og nytt samfunnshus ferdig. Her har laget en stor, fin gymnastikksal og fine dusj- og garderobeforhold til rådighet.

Varmestua ved Asbøllsaga

Etter at lysløypa vart flytta opp til Asbøllsaga, vart det der bygd ei fin og tenlig varmemstue, som nå er nytta som klubbhus.

I 1988 vart det vedtatt å slå sammen Svorkmo Idrettslag og N.O.I. Den siste formann i Svorkmo Idrettslag, og den første etter sammenslutninga, var Bård Olsø.

Disse har gjennom tidene vært formenn, gjengitt etter tjenestetid:
Magne Bredeesen, 7 år - Tron Berbu, 7 år - Einar K. Skjølberg, 6 år - Ola I. Svorkmo, 5 år - Olav I. Bakken, 4 år - Otto Larsson, 4 år - Kr. Ljøekelsøy, 3 år - Jon Høve, 3 år - Oddbjørn Tallerås, 3 år - Helge Åmot, 3 år - Bård Olsø, 3 år - Knut Holte, 3 år - Ola O. Skjølberg, 2 år - Anders Ry, 2 år - Olav P. Skjølberg, 2 år - Erik O. Tallerås, 2 år - Inge Skjølberg, 2 år. Disse har vært formann i 1 år: Erik O. Skjølberg, M. Asbøll, Jon Bakken, K. K. Holte, Oddm. Skjølberg, Georg Harding, Sivert Syrstad, Arnfinn Groven, Peder Asbøllmo, Marius Pettersen, Ola Klingen, Per Jostein Blokkum, Erik P. Tronvoll.

Jon Bakken

Otto Larsson

Jon Bakken vart i 1947 innvotert som æresmedlem i laget. Heilt ifra 1909 var han en svært sentral person i alt idrettsarbeid på Svorkmo. Og så seint som i 1939 var han løypesjef da Svorkmo IL arrangerte kretsmeisterskapet på ski for Sør-Trøndelag.

Otto Larsson vart innvotert som æresmedlem i 1988. I etterkrigstida var han en av Svorkmos beste fotballspillere. Han har vært formann i laget i 4 år og formann i Sør-Trøndelag Fotballkrets i 2 år. Han er forbundsdommer i

fotball og dommersensor for Norges Fotballforbund. Han var også formann i anleggskomiteén da grasbanen vart anlagt. Han er også innehaver av Sør-Trøndelag Fotballkrets sin utmerkelse (Fane med gullmerke).

Det er nok mange som kunne vært nevnt for sin gode innsats for laget, alt fra de første pionerer og frem til de som i dag ofrer mye av sin fritid for laget. Vi vil gjerne i dag vise både takk og vørdnad for det de alle gav laget, både som ledere og aktive idrettsutøvere.

N.O.I.s HISTORIE

Stiftelse

Fra den første protokollen kan en lese:

*Fotballklubben "Drabant"
vart stiftet den 10 juli 1931.*

*Den 10 juli 1931 holdes møtet av idretts-
interesserte ungdom i Monsen skole-
-kreds for å anne sin fotballklubb.*

Følg behandling foreligger:

1. *Klubbens navn.*
2. *Valg på 5 styremedlemmer, og revisorer*
3. *Festkomite*
4. *Storlegemte*

Sak 1. Klubbens navn blir "Drabant"

Det første styret besto av: Ludvik Løftamo, Erling Monseth, Per J. Hong-slo, Nils Boksbu og Trygve Monseth. Til lagets første formann ble valgt Erling Monseth.

Lagets offisielle stiftelsesdato er 31. juli 1931, men stiftelsesmøte ble altså holdt 10. juli samme år.

Fra Drabant til Svorkmo/N.O.I.

Drabant var i utgangspunktet en fotballklubb, men skiaktiviteten kom naturlig nok på programmet allerede de første årene. Friidrett ble tatt opp i laget ca. 1940. Det er disse tre idrettene som kan sies å ha vært lagets hovedaktiviteter og som er videreført inn i sammenslutningen Svorkmo/N.O.I.

Krigen ble vanskelig også for Drabant, og lørdag 28. februar 1942 ble det holdt ekstraordinær generalforsamling i Monseth forsamlingshus. Sak 2 på møtekartet var: «Klubbens fremtidige virke». Fra protokollen kan en lese: «Generalforsamlingen tok den enstemmige beslutning å oppløse klubben da medlemmene efter hvert siden 9. april 1940 har strøket sig av klubben.»

Med dette låg klubbens aktivitet nede til det den 26. mai 1945 ble holdt konstituerende møte i Monseth forsamlingshus. Der vedtok man at laget skulle fortsette, og Erling Monseth ble, på samme måte som ved stiftelsen i 1931, valgt til formann. Laget var i 1945 medlem av Sør-Trøndelag fotballkrets, skikrets og friidrettskrets.

Som det står i protokollen fra stiftelsesmøtet, var det idrettsinteressert ungdom i Monseth skolekrets som stiftet laget. Etter hvert utvidet laget sitt geografiske område til også å dekke et område på vestsiden av Orkla. Dette var en trekant f.o.m. Moe - Rye til og med Ljøkel. Kanskje var denne geografiske utvidelsen noe av årsaken til at spørsmålet om nytt navn meldte seg. På et medlemsmøte i Solheim, Solbu 17. januar 1946 ble det vedtatt å endre navnet fra Drabant til Nedre Orkland Idrettslag (N.O.I.) med 23 mot 21 stemmer.

Laget gikk nå inn i en aktiv periode med anleggsbygging og idrettslig aktivitet. To store anlegg ble bygget. Det var «Mokollen» på Moe og «Øysletta» på Øyum.

Etter at fotballaktiviteten ble ivaretatt av Svorkmo/N.O.I. fra og med sesongen 1970, ble aktiviteten i hovedlaget mindre. På 1970-tallet ble

aktiviteten så lav at lagets eksistens sto i fare. Det ble også tillyst medlemsmøte hvor saken var lagets videre eksistens. Heldigvis var det også denne gangen ildsjeler som sørget for å videreføre laget.

Rundt 1980 tok aktiviteten seg opp igjen, og laget bygget bl.a. lysløype på Hongslo som stod ferdig i 1982. Både ski- og friidrettsaktiviteten tok seg opp og er videreført inn i Svorkmo/N.O.I. etter sammenslåingen i 1988.

Det er interessant å merke seg at allerede i 1962 forelå det en oppfordring fra Knut Ljøkelsøy om sammenslåing av Svorkmo og N.O.I. Forslaget ble den gangen avvist, og det tok også ytterligere 26 år før sammenslåingen ble realisert.

Drabants og N.O.I.s selvstendige historie slutter altså i 1988, men videreføres nå i Svorkmo/N.O.I.

N.O.I. utnevnte i forbindelse med sitt 40- års jubileum i 1971 syv æresmedlemmer. Disse var: Erling Monseth, Trygve Monseth, Einar Monseth, Ludvik Løftamo, Nils Boksbu, Per J. Hongslo, Per A. Hongslo.

Fra jubileumsfesten til NOI.

Trygve Monseth, den eneste gjenlevende æresmedlem i NOI.

Aktiviteter og anlegg.

Fotball.

Etter at fotballklubben Drabant ble stiftet 1931, ble det allerede 14.11. 1931 vedtatt å melde laget inn i Sør-Trøndelag fotballkrets. Fotballdraktene ble: «Rød trøye med gul krave og mansjetter, samt hvit bukse».

Høsten 1931 ble det inngått leiekontrakt om «den på Moen liggende Lækken» på eiendommen til Ingebrigt F. Øyum for bruk til fotballbane. Dette ble Drabants hjemmebane, og laget spilte sine hjemmekamper der til og med sesongen 1947. Det ble deretter et opphold i lagets fotballaktivitet til banen på Øysletta sto ferdig.

Drabants kretskamp nr. 2 ble spilt 22.05. 1932 mot Svorkmo. Kampen gikk på Drabants bane, og i protokollen kan en lese:

*Kretskamp nr. 2. var mot Svorkmo
fotballklubb på vår bane den 22/5-1932
kl. 15.
I denne kamp hadde Drabant for full
kraft uttur, i det Svorkmo gikk hen
og slo Drabant med 6 mot 3 mål*

gjønt våre spillere presset smilgutt-
mesteparten av tiden. Det resultat 5-3
i "Drabant" favor har vært utfordrig.

Spillere akkurat for mål var:

Gunnar Moe
Aursvoll Hjalmar Høgsseter
Olaf Engdøl John Bjørndal P. J. Høgsseter
Einar Moe Stenmark Einar O. Bjørndal J. Høgsseter Ole Røed

22-5-1927.

Dommer: Normdahl.

Som nevnt hadde Drabant sin bane på Moen, men allerede på første medlemsmøte etter krigen ble spørsmålet om ny bane reist. Dette ble en viktig sak for laget i mange år. Flere alternative plasseringer ble diskutert. Det forelå forslag til plassering på Gunnar Moe og Sverre Asbølls eiendom i »Mosøyan» og på eiendommen til Olufine Øyum på Øyum. Det hele endte med at det 24. juli 1952 ble opprettet kjøpekontrakt med Harald Kvåle om kjøp av den parsellen Øysletta nå ligger på. Opparbeidelse av banen kom nå igang, og den sto ferdig i 1956.

I 1957 meldte laget seg på nytt inn i Norges Fotballforbund og deltok med småguttelag i serien samme år. Laget fikk ved den nye innmeldelsen approbert samme drakt som Drabant fikk i 1931. Etter hvert stilte N.O.I. flere lag i serien, og i sesongen 1961 deltok N.O.I. med seniorlag i serien for første gang siden 1947.

Etter at fotballaktiviteten i N.O.I. tok seg opp, ble det ganske snart snakk om fotbollsamarbeid mellom N.O.I. og Svorkmo. I 1962 gikk lagene i samarbeid om smågutte-, gutte- og juniorlag. I 1965 forelå det forslag fra N.O.I. om sammenslåing til Svorkmo/N.O.I. Dette ble ikke realisert før ved vedtak høsten 1969, og fra sesongen 1970 ble fotballaktiviteten i N.O.I. og Svorkmo ivarettatt av sammenslutningen Svorkmo/N.O.I.

Senere ble det i regi av hovedlaget bygget gressbane på Øysletta. Denne sto ferdig i 1988.

Ski.

Naturlig nok kom ski inn som en viktig aktivitet i laget. «Solåsrennet» er det mest tradisjonsrike arrangement laget har hatt. Det startet på Solås i 1933 og har siden den gang vært et årligst arrangement med et opphold i perioden 1941 - 1945. «Solåsrennet» har gått i idrettslagets regi til og med 1991. Rennet ble også arrangert i 1992, men da i regi av Monsethuset. Rennet, som startet på Solås, ble på midten av 50-tallet flyttet til Monseth.

Etter at lagsarbeidet tok seg opp igjen etter krigen, ble spørsmålet om bygging av skibakke reist. 16.10. 1950 ble det inngått leiekontrakt med Gunnar Moe om leie av et jordstykke på ca. 15 dekar som etter nødvendig skogrydding og planering skulle brukes til skibakke. Dette ble «Mokollen», og åpningsrennet ble arrangert i 1952.

N.O.I. og Svorkmo hadde flere fellesarrangementer i «Mokollen». Det første kom i 1953 som var jubileumsår i Svorkmo i.l. Senere arrangerte lagene i fellesskap kretsmeesterskap for Sør-Trøndelag i 1956 og Trønderrennet i 1958.

Laget har også bygget sin egen lysløype på Hongslo. Denne sto ferdig i 1982.

Friidrett

Laget tok friidrett opp som aktivitet i 1940. Dette året ble det bl. annet arrangert mangekamp med 12 øvelser. I 1945 arrangerte laget Orklandstafetten for første gang. Dette ble et årligst arrangement frem til slutten på femtitallet. Stafetten hadde start og mål ved Solbu.

I 1955 fikk laget diplom fra Sør-Trøndelag Friidrettskrets for flest kvinnelige deltagere i friidrettens uke.

På 60- og 70-tallet var friidretsaktiviteten i laget liten, men tok seg opp igjen først på 80-tallet. Laget meldte seg på nytt inn i Sør-Trøndelag Friidrettskrets. Det ble i denne perioden skapt et godt løpermiljø, og laget kan vise til sterke prestasjoner både individuelt og i stafetter. Etter sammenslåingen av lagene er denne aktiviteten videreført og ytterligere styrket.

Håndball

Etter anmodning fra håndballkretsen om å få igang denne aktiviteten, ble det på styremøte 6.mars 1946 valgt styre til håndballavdeling. Det er noe uklart hvor stor aktivitet laget hadde innen denne sporten, men trolig ble den heller liten.

SKIIDRETT

Skiidretten er den idrettsgreina som først vart drevet i organiserte former på Svorkmo. Etter det første skirennet i 1893, finn vi at det hvert år vart arrangert renn. I bladet «Orkdølen» finn vi hvert år utførlige referater og resultatlistar. Skirenna foregikk i de første åra i området ved Tilleråsen og Skjølberg. Hoppinga foregikk for det meste i Jakobsli og Markushagen. Langrennet gikk for det meste innover Tillerås- og Gumdalsmarka. I den første tida var det alltid det sammenlagte resultat i hopp og langrenn som telte. Hvilken utregningstabell de brukte den tida vet vi ikke, men kanskje laget de den tabellen som er i bruk i dag.

På resultatlistene de første åra er det ofte de samme namna som går igjen. Det er Lars Halgunset, P. H. Langeng, O. H. Langeng, Mikal Barbo, Ingebrigt Kvikne, Ola Opøyen, Kristen Asbøll, Iver Skjølberg, Lars Tillerås og flere.

Rundt 1910 - 11 vart hopprenna flyttet ned i Asbøll-lykkja, og de fleste langrenna gikk ifra Solvoll eller «Voldøyen forsamlingshus» som var namnet den tida. Det utviklet seg snart et godt skimiljø på Svorkmo, og særleg dukka det opp mange gode hoppere. «Asbøll-lykkja» vart snart for liten som hoppbakke, og de måtte sjå seg om etter en ny. Staviåsen, borte ved Tilleråsen, vart den de festet seg ved. Og en del ildsjeler gikk i gang og fikk bakken bygd. Bakken vart åpna i 1915. Og nå begynte ting å skje. Med en

Ola Skarholt i svevet.

ny og bedre hoppbakke å trene i, vart Svorkmo-hopperne ofte å finne øverst på resultatlisene.

Ola Skarholt er vel en av de mest kjente. Og i 1916 tok han kongepokalen under Hovedlandsrennet i Gråkallen. Ola Skarholt hadde en lang skikarriere. Han deltok faktisk i renn etter siste verdenskrig og hevda seg godt i eldste hoppklasse både i 1946 og 1947. I de fleste kombinertrenn han deltok i, var han vinner av «Damenes pokal». Ola Skarholt vart tildelt Gråkallmedaljen i 1931, og skikretsens hederstegn i 1934.

En annen som hevda seg godt både i kombinert og i spesielt langrenn, var Martin Rise. Han deltok i en rekke store renn, - landsrenn, hovedlandsrenn og Gråkallrenn. I 1932 var han uttatt til Holmenkollen, kombinert klasse. Her var han uheldig. Han brakk begge skia i halvgått 18 km. Service-apparatet var ikke så godt på den tida. Det stod ingen med reserveski ute i løypa, så han måtte fullføre på to brukne ski. Men likevel fikk han 35. premie, og det var en av Martins kjæreste premier.

Martin Rise med en del av sine premier.

Da Staviåsen var ferdig utbygd i 1915, ville laget forsøke å arrangere et større renn, og det vart innsendt søknad om å få arrangere «Amtsrennet». Men det fikk de ikke tildelt før i 1919. Da gikk det første «Amtsrennet» som

Ola Skarholt og Ola O. Skjølberg hadde dagens lengste hopp på 36 m under «Amtsrennet» i 1919.

var arrangert på Svorkmo av stabelen. Johan Evjen (Sainnen) vant langrennet og Ola Skarholt vant både hopprennet og kombinert. Ola Skarholt og Ola O. Skjølberg hadde dagens lengste hopp på 36 m.

Disse var med og tok 10-klubbpokalen. Fra v.: Ola O. Skjølberg, Ola J. Svorkmo, Bjarne Wahl og Ola Skarholt.

I 1925 vart det oppsatt en vandrepokal for hopp. Det var laga i Orkdalsføret, samt Iddrettslaget Fart på Viggja og Iddrettslaget Leik på Hølanda, i alt 10 lag, som konkurrerte. Øverst på denne pokalen står det: «Orkdalens vandrepokal for hopp». I disse pokalrennene fikk hvert lag stille med 5 mann, og de 3 beste telte i pokalkampen. Men denne pokalen vart ikke gående lenge. Svorkmo tok den første aksje i 1925. Orkdal vant den andre i 1926. Men både i 1927 og i 1928 vant Svorkmo og tok dermed pokalen til odel og eie. Og for Svorkmo var det disse hopperne som var med og tok pokalen, og som har sine navn på den: Ola Skarholt, Ola O. Skjøberg, Ola J. Svorkmo og Bjarne Wahl.

Det var både topp og bredde innen hoppsporten på Svorkmo i den tida. Den 26. februar i 1928 var det lagsrenn i Staviåsen. Og lagets sekretær skriver følgende referat fra dette rennet i lagets styreprotokoll:

Lørdag den 26. febr. avholdes lagsrenn i Staviåsen.
Det har regnet endel om natten først, men ut på morgentid
har det frosset litt til, saa frist var glimrende. Det blev virkelig
en stor skidag, til et lagrenn av den. Med det mørke flag
værende på toppen, og brennende på tribunen.
Der blev præstet en masse pene og lange hopp. 25 hopp på
over 40 meteren, mange jo helt at være enestående i en
lagskonkurranse. Kanskje vi kan si at Svorkmo Iddrettslag kan
glædes blandt mange andre landslag hvad hoppene angår.
Kunne hoppet bli gjort søndag, var på 46 meter og blev gjort
av Bjarne Wahl, som da også kangerste R. Eldvicks bakke rekord
som også var samme meterantall.
Resultatet av rennet blev følgende:

Kl. I over 32 aar.	1 ^{ste} premie	Ole Skarholt	147. ⁰⁰ pt.
	2 ^{de}	O. O. Skjøberg	143. ²⁵ "
Kl. II 20-32 aar	1 ^{ste} premie	Bjarne Wahl	147. ⁵⁰ "
	2 ^{de}	Lars Tøllvaas	147. ⁵⁰ "
	3 ^{de}	O. J. Svorkmo	140. ⁵⁰ "
	3 ^{de}	Lars Kirkvane	140. ⁵⁰ "
	5 ^{de}	M. Kirkvane	133. ⁵⁰ "

Kl. 17-20 arr

6.	---	O. O. Kjällberg	129 ⁵⁰
7.	---	Perne Bakke	128 ⁰⁰
1.	---	Arne Nilsen	143 ⁰⁰
2.	---	John Barbo	142 ²⁵
3.	---	Magne Brudum	141 ²⁵
4.	---	Ole Wahl	134 ⁷⁵
5.	---	Ole Barbo	133 ²⁵
6.	---	Ivar Salberg	132 ²⁵
7.	---	Ling Kirkhaug	130 ²⁵
1.	---	Bjarne Storøe	148 ⁰⁰
2.	---	John Salberg	134 ²⁵
3.	---	P. Kirkhaug	124 ²⁵
4.	---	Lars Mo	114 ⁷⁵

Kl. 15-17 arr.

(Dette var før Kongsberg- og Løkkenepoken).

Alle deltagerne i dette rennet figurerte ofte høgt oppe på premielistene i Midt-Norge på denne tida.

I 1931 arrangerte Svorkmo «Trønderrennet». Det var 30 km torsdag den 17. februar, 17 km den 19. februar og hopprenn den 20. 30 km gikk fra Solvoll og opp Asbøllbakken og inover Holtmarka og Asbøllmarka, 2 runder. 17 km gikk over elva og innover Tallerås- og Gumdalsmarka. Odd Stageberg, Vardefjell vant 30 km foran Olav Lian, Freidig. På 17 km bytta de to plass. Olav Lian vant den kombinerte klassen og Jon Barbo vant hopprennet.

I 1933 vart det arrangert 40-års jubileumshopprenn i Staviåsen. Til stede ved rennet var, som innbudt, direktør Lenander med frue ved Løkken Verk, samt en del svenske gjester. Rennet hadde samlet ca 700 tilskuere, og Svorkmo Musikkorps var til stede og bidro med frisk musikk. Direktør Lenander med frue og de svenske gjestene hadde tilhold oppe ved kulen. Fru Lenander var så interessert i det som skjedde ute i bakken at hun gikk for langt fram og mistet fotfestet, og seilte hele unnarennet ned! Den som husker Staviåsbakken vet at den var veldig bratt. Men Fru Lenander var godt kledd i tykk pels og hun var like god etter nedturen.

Om direktør Lenander syntes dette var veldig moro, eller om det var det gode hoppmiljøet på Svorkmo som gjorde det, vites ikke. Men dir. Lenander gav etter dette en stor pokal til Svorkmo Idrettslag. Den skulle gå som vandrepokal innen laget og måtte vinnes 3 ganger. Den gikk helt til i 1956, da

Bjarne Wahl i Gråkallrennet i 1931, der han fikk 2. plass.

Jørn Skarholt tok den til odel og eie. Det var mange som hadde 2 aksjer i denne pokalen. Og disse var: Ola Skarholt, Lars Sæter, Ignor Wahl og Jon Høve.

Skisporten på Svorkmo fikk fra starten av et godt grunnlag. Det gjorde sitt til at den beholdt sin gode posisjon ut gjennom 30-åra og fram til 2. verdenskrig.

I 1937 begynte de å arbeide på en ny og større hoppbakke oppe ved Valstad. Staviåsen vart etter hvert både for liten og gammeldags. Valstadbakken vart tatt i bruk i 1938.

Det har vært snømangel før om vintrene også. I 1939 måtte Svorkmo Idrettslag overta Hovedkretsrennet på meget kort varsel. Av alle steder så hadde altså Svorkmo snø, om enn ikke mye. Det var hopprenn i den nye Valstadbakken, og langrennet gikk i fra Solvoll og over elva og innover

Talleråsmarka. På grunn av lite snø var det avmerket farlige og vanskelige steder. Og der elva skulle passerer, hadde løypesjef Jon Bakken satt opp plakater der det stod: «Bruk ikke stavene for hardt, isen er ikke sikker». Fra dette rennet, som var det siste på Svorkmo før krigen, stod denne resultatlista i «Orkmannen»:

Nr. 9.

Lysingsprisar: 1ste sida: 12 øre,
2dre sida 10 øre, 3dje og 4de sida 8 øre pr. m/m.

Tysdag 31. januar 1939.

Heggem beste kombinertløper i hovedkretsrennet på Svorkmo

Andre klassevinnere: Erik Resell, Th. Espåslokk, Ola Voll, Ola Skarholt, Erik Blakstad, Trond Vedul og Stein Nyutstumo.

Bjarne Kojan damernes premie.

På temmelig kort varsel fikk Svorkmo Idrettslag sig overlatt arrangementet av Hovedkretsrennet. Men lagets styre og medlemmer gikk inn for opgaven, og det skal sies til deres ros at det hele blev avvirket på en slik måte at det fortjener all mulig ros.

Komb. kl. A.

1. Thv. Heggem, Orkanger	302.00
Norges Skiforbunds pokal	
2. M. Haldoslette, Fjellmann	292.55
3. Bj. Kojan, Løkken	280.80
4. Knut Lomundal, Fjellm.	280.25
3 premier.	

Komb. kl. B.

1. Erik Resell, Nor	281.70
2. Gunnolf Berg, B.S.K.	268.00
3. Karl Dordal, O.T.L.	266.00
2 premier.	

Damenes pokal tilfalt Bj. Kojan med 144.80 pt.

Sersk. langrenn kl. A.

1. Th. Espåslokk, Dalguten	1.06.10
2. O. T. Hove, Dalguten	1.08.40
3. Arne Gro, Dalguten	1.09.08
4. Ivar Solem, O.T.L.	1.09.35
5. Nils Lian, B.L.	1.09.45
6. Ola Estenstad, Leik	1.09.47
7. Jon Bjørnås, Dalguten	1.10.12
8. O. Hofsbakken, Orkanger	1.11.55
9. Edv. Syrstad, Leik	1.13.50

Sersk. langrenn, kl. B.

1. Ola Voll, Fram	1.07.35
2. Erik Resell, Nor	1.08.06
3. Ole Kjosnes, B.L.	1.08.36
4. Knut Rise, Fjellmann	1.08.37
5. Johan Skorlid, O.T.L.	1.09.35
6. John Solmeslokk, Orkanger	1.10.13
7. Jørgen Gre, Drabant	1.10.22
8. Ola Foss, Nor	1.10.36
9. And. Solemslokk, Orkanger	1.10.37
10. Ingv. Haugen, Leik	1.11.02
11. Kr. Rye, Nor	1.12.02
12. Jacob Kjølland, Orkanger	1.12.02
13. Jon Lilleås, Dalguten	1.12.14
14. Johan Vaula, Fjellmann	1.12.27

Premielisten ser slik ut:

20-32 år. Kl. A.

1. Erik Blakstad, Løkken	150.90
2. Helge Røhme, Orkanger	147.50
3. Ola Aslokk, Løkken	146.80
4. Arvid Nilssen, Buvik	146.20
5. Arnt Espås, Dalguten	145.30
6. Ludv. Østlund, Orkanger	145.05
7. Eugen Hauan, B.S.K.	144.80
8. Birger Sæther, Orkanger	142.60
9. Rudolf Alstedt, B.S.K.	140.65
10. Asbj. Solberg, Orkanger	140.25
11. Arne Lorentzen, Orkanger	139.75
6 premier. 17 deltakere.	

20-32 år. Kl. B.

1. Trond Vedul, Løkken	144.80
2. Sverre Haldoslette, Løkken	141.95
3. Arthur Karlsson, Løkken	140.25
4. Anders Vanvik, B.S.K.	138.30
5. O. Sandvik, Fjellmann	135.80
6. P. Navjord, O.T.L.	132.70
7. Nils Vedul, O.T.L.	129.70
8. Erik Jensen, Orkanger	127.50
9. Hans Stalvik, B.L.	122.60
10. Ola Aune, Løkken	109.50
5 premier. 15 deltakere.	

Kl. C. Over 32 år.

1. Ola Skarholt, Svorkmo	149.25
2. K. O. Foss, Nor	143.30
1 premie. 2 deltakere.	

Kl. 17-20 år.

1. Stein Nyutstumo, Buvik	145.00
2. Einar Vanvik, Forsøket	144.10
3. Sigurd Smedplass, Løkken	141.95
4. Osv. Lund, Svorkmo	137.05
5. Herberth Alstedt, B.S.K.	135.75
6. Jens Sandvik, Forsøket	135.30
7. Erling Vanvik, do.	134.30

Liavassrennet var lenge et populært renn. Svorkmo Ungdomslag arrangerte hver 2. påskedag skitur inn til Rye. Rye var ei sæter under Tallerås og Gumdal, og ligger inne ved Liavatnet. Dette var før bilene vart allemannseie,

Inn til skyting på Bøverdalshaugen.

og før turene gikk til Søvasskjølen, Jøldalen eller Oppdal. En skitur med ryggsekk og niste inn til Rye 2. påskedag, var kanskje lengste påsketuren for mange ungdommer i Svorkmo-området i tida etter første verdenskrig.

Svorkmo IL fant ut at når så mye folk var samlet, så måtte de arrangere en konkurranse. Og i 1924 samlet de sammen en del geværer, skaffet til veie ammunisjon og så arrangerte de langrenn med skyting inne ved Rye. Løypa var ca 3 km lang, og så var det liggende skyting, 6 skudd mot 10-delt skive. Og dermed var Liavassrennet i gang, en fast tradisjon 2. påskedag. I 1929 vart det oppsatt en vandrepokal, «Liavasspokalen». Den måtte vinnes 3 ganger for å fås til odel og eie. Jon Fuglås tok den første aksjen i 1929. Morits Bakken tok denne pokalen til odel og eie i 1951. Da var det 17 navn på den, og den er temmelig tynnslett.

Etter krigen vart Liavassrennet flytta til Bøverdalshaugen. Og de første åra etter krigen var det god deltagelse. Opp i hundre deltagere enkelte år. Da skytebanen på Hongslo vart anlagt, vart rennet flytta dit.

Men deltagerantallet minket. Det ser ut som folk har andre ting å gjøre 2. påskedag, kanskje hvile ut etter en slitsom påskehelg oppe i høgfjellet? I de to siste åra har Liavassrennet ikke vært arrangert. Det ser ut til at dette rennets framtid er uviss.

Gårdhagenrennet (Gålhåggårennet) er et annet tradisjonsrikt renn som

var årvisst før siste krig. Det var det store skirennet for jenter og gutter fra 8 - 15 år på Svorkmo. Flata til hoppbakken i Gårdhagen er der gårdsplassen på «Leirvang» er no, husa til Ingvar Asbøll. Jentene fikk ikke lov til å renne over hoppet, de måtte bare renne unnarennene!

Dette rennet var årvisst ifra 1920 og fram til siste krig, og var sikkert en årsak til at hoppmiljøet på Svorkmo holdt seg godt oppe i 1920 - 30-åra. Både bakken og flata i Gårdhagen vart bebygd under siste krig, og dermed var det slutt på Gårdhagenrennet.

I 1928 skriv K. M. Elda følgende referat fra dette rennet i «Orkmannen»:

«GJENTE & GUTERENDET I GÅRDHAGEN

Sundagen den 11. mars stod i skiidrotten sitt tegn. Det som sette sitt preg på dagen var det store gjente- og gutterenn som skulde gå av stabelen i Gårdhagen.

Alt frå den tidlege morgon kunde ein sjå ein heil del gutar og gjentor som nytta tida med å gjera den siste finpussing på kropp- og skiføring før slaget skulde stå.

Då kl. tok til å verta motes halv to tok det til å verta berre utruleg folksamt både i skibakken og nedanfor. Både gamalt og ungt, både kjerringo og kalla, gift og ugift, og elles folk av ymse slag både frå aust og vest møtte fram for å sjå på den store skitevlinga millom den vonfulle guteflokken som skal bera skiidrotten vidare framover når dei eldre skirennarar her vert for plaga av gift og astma og anna fanteri slik at dei lyt leggja skia på hylla. Praten gjekk høgt millom gutane um korleis smurning som var den beste for dagen, for me veit det var om å gjera å få gli på skia. Record og parrafin gjekk likevel for å vera det beste.

Ja då kl. var godt og vel 2 for fyrstemann utfor hoppet. Det var 3 klassor med eit samla deltakartal av 34 gutar, dessutan var det og 7 gjentor med i tevlinga. Den eldste klassen rente eit stort hopp og dei to yngre klasser eit hopp som ikkje var fullt så stort. Gjentone var ikkje so tofuge på lufta i dei høgre luftlag, difor rendte dei berre undanbakken. I alle klassor vart framsynt mange gode, mindre gode, nokolunde dårlege og berre så som så dårlege hopp. Kantåtprosenten var ikkje langt ifrå 100 i dei yngre klassor, i den eldste derimot vart han svert liten.

I gjentekl. var kantåtprosenten 0 og domarane vart difor like slu, og derfor gav dei same karakterar åt alle slik at me her fekk berre fyrstepræmia. Præmieutdelinga gjekk for seg i skulegarden om kvelden og både dei som stod og dei som kanta og dei som dreiv åt og dei som snåvvå overende og dei som «skaut bjønn» fekk pr.».

I krigsåra 1940 - 45 var det ingen offentlige konkurranser, men ett og annet «Jøssingrenn», slik i det skjulte. Dårlig med utstyr vart det også etter hvert. Det var rasjonering både på klær og sko lenge etter at krigen sluttet. Unnarennet i Valstadbakken rasa ut. Fartsbrua i Staviåsen rasa sammen, så laget stod nokså ribba for anlegg etter krigen. Men etter hvert kom aktiviteten også i gang på skifronten. Gårdhagenrennet vart flytta til Klokkebakken, men det vart aldri det samme som det tradisjonsrike Gårdhagenrennet. Så rekrutteringa til hoppporten vart heller dårlig utover i 1960-, 70- og 80-åra. Nytt hopp og fartsbru var oppbygd i Staviåsen, men bakken vart håpløs gammeldags etter hvert som den nye hoppstilen vant fram. Men Svorkmo-hopperne figurerte ofte på premielistene også i åra etter krigen.

I langrennsløypa var det først og fremst turrennløperne på Svorkmo som holdt langrennsmiljøet oppe utover 1950-, 60- og 70-åra. Svorkmo stilte alltid med en stor tropp på de fleste turrenn og hevdet seg meget godt.

I 1956 fikk laget, sammen med NOI, tildelt kretsmeisterskapet for Sør-Trøndelag. NOI hadde da bygd den nye hoppbakken nede ved Moe, «Mokollen».

I 1958 arrangerte de samme lagene Trønderrennet. Det var den vinteren hele Trøndelag holdt på å snø ned, og det var et kolossalt arbeid å få bakke og løype klare på grunn av de store snømengdene. Dette rennet var også Trøndersk mesterskap i hopp for junior. Tilskuerne fikk seg en støkk i livet da de for første gang så Torgeir Brandtsæg liggende flat på skia. Et par Svorkmo-gutter forsøkte seg også på den nye hoppstilen i dette rennet. De overlevde de også, men de har aldri hoppet på ski siden!

I 1972 arrangerte laget for første gang turrennet «Elgshøgda rundt». Men etter hvert gikk det inflasjon i turrenn, og dette førte til synkende deltakerantall. Dette, sammen med vanskelige snøforhold, har ført til at rennet ikke har vært arrangert de siste åra.

Den første lysløypa var bygd i 1972. Denne gikk fra Samfunnshuset, utover elveørene, ned langs elva og nedenfor idrettsplassen, og opp til Samfunnshuset igjen. Dette var ei kabellysløype, som i 1976 vart erstatta med mer moderne lysutstyr. Med lysløype fulgte en ny giv for langrennsporten. Særlig aldersbestemte klasser viste stor framgang. Kjell Inge Rønning vart midtnorsk mester i klassen 13 år i 1978. Han vant nesten samtlige renn i sin klasse i Trøndelag både i 1978 og i 1979.

I samband med Orkla-Grana-utbygginga vart det planlagt boligfelt utover elveørene syd for Samfunnshuset, og da måtte lysløypa flyttes. Og etter stor

dugnadsinnsats stod den nye lysløypa ved Asbøllsaga ferdig høsten 1982. Løypa er neste 4 km lang, i fint og variert terreng.

I 1988, samme året som lagene Svorkmo IL og NOI vart slått sammen til ett lag, Svorkmo/NOI, vart det også etter stor dugnadsinnsats reist ei fin og tenlig varmistue ved Asbøllsaga. Denne er nå også brukt som klubbhus og er med og bidrar til et godt langrennsmiljø i Svorkmo/NOI.

Den yngre garde begynte nå etter hvert å sette Svorkmo/NOI-navnet på langrennskartet igjen. Vi vil her nevne noe av det disse ungguttene har vært med på:

Ove Erik Tronvoll vant Forenede-cupen for eldre junior i 1991. Han var nr 5 i Norges-cupen samme år. I 1992 var han kretsmester, og samme år var han uttatt til VM for junior i Lahti.

Erlend Olsø var også kretsmester i kl. 17 år i 1992. Han var nr 5 i Norges-cupen, og han vant Norgescup-rennet på Markane i Stryn samme år.

Fra venstre: Andreas Berbu, Ole Johan Øyasæter, Erlend Olsø og Ove Erik Tronvoll.

Andreas Berbu var Midt-Norsk mester i kl. 13 år i 1989. Han var nr 3 i Hovedlandsrennet for gutter i 1991. Han var nr 4 i Norges-cupen i 1992 og han var kretsmeister samme år i kl. 16 år.

Andreas Berbu, Trond Melting og Ole Johan Øyaseter var kretsmeister i stafett kl. 14 - 15 år i 1991. Alle disse guttene som her er nevnt, har vært med og dominert stafettene i gutte- og juniorklassen i Midt-Norge i de siste åra.

I 1992 stilte Svorkmo/NOI for første gang lag i NM-stafetten for senior i Molde. Det var et rent juniorlag, Ove Erik Tronvoll, Erlend Olsø og Andreas Berbu. De gjorde en flott innsats og vart nr 34 av 64 startende lag.

Vi håper og tror at disse ungguttene vil prege resultatlistene i langrenn i åra fremover. Vi vil også håpe på at det gode arbeidet blant barn og unge fortsetter, slik at rekrutteringen holdes ved like. Vi vil også håpe på at hoppporten skal få en oppblomstring, slik at Svorkmo/NOI-navnet blir å finne på resultatlistene også fra hopprennene.

FOTBALL

I løpet av lagets hundreårige historie har det på fotballens område skjedd massevis av ting, ting som burde vært med i jubileumsboka. Ikke alt kan komme med. Etter gjennomgang av tilgjengelige protokoller, avisene «Orkdølen» og «Orkmannen» har vi funnet mange interessante ting. Vi har etter beste evne forsøkt å «sile» ut de ting vi mener er av interesse, og som kan gi et noenlunde riktig tverrsnitt av hendingene gjennom disse årene.

I de første årene av lagets virksomhet var fotball ikke tatt opp som egen avdeling. Det finnes derfor ikke noe i lagets protokoller fra denne tiden om fotballspillet. Det man vet om de første årene bygger på det som er fortalt av de som selv var aktive utøvere.

Fotballbane fantes det ikke i den første tida. «Talleråstrøan», «Storøya» og «Haugagårdsøya» er steder som er nevnt i forbindelse med fotballkamper. I dag er det meget få klubber som har fotballbaner av slik standard som Svorkmo/NOI. Grasbanen på Svorkmo ble ferdig og tatt i bruk høsten 1960. Bygging av banen ble mulig fordi vi fikk kjøpt jord til svært rimelig pris av Jo

Bakken Asbøll. Videre fikk vi kr 4.000,- i tilskudd fra NFF. Dugnadsinnsatsen var meget god. Det var helhjertet oppslutning fra medlemmenes side. Kostnadsoverslaget lød på kr 15.950,-. Ved ferdigstilt bane var det gått med kr 13.378,-.

I løpet av 1992 er det anlagt en topp grusbane med flomlys ved siden av grasbanen. Videre har laget grasbane ved Øyum (Øysletta), slik at laget på anleggssiden er sjeldent godt stillet.

I 1921 ble det opprettet egen fotballavdeling innen laget. Kampene foregikk ved «Haugagårdsøya». Omtrent samtidig med den organiserte starten av fotballspillet, foregikk det fotballspill ved Holte og i Asbølgrenda. I flere år før det ble opprettet egen avdeling, var det drevet med fotballspill. Vi har kommet over et bilde, sannsynligvis fra ca 1910 - 1911, som gir et godt bilde av forholdene på denne tida. Dessverre har vi ikke greid å finne navnet på alle som er med på bildet.

Bakre rekke fra venstre: Nr 2 Marius Asbøll, nr 3 Erik Skjølberg, nr 5 Ola Brekken, nr 9 Jo Tronvoll, nr 10 Ola Holm, nr 11 Knut k. Holte, nr 14 Ola Elshaug, nr 15 Karl Sivertsvik. Første rekke fra venstre: Nr 4 Olav Bakken, nr 7 Ingebrigt Holte.

Ved start i 1920/21 var fotballspillet ukjent for de fleste. Dribling, finter, skudd, pasningspill, teknikk og taktikk var begrep som var ukjente, men som etter hvert fikk innpass hos både spillere og tilskuere. I følge referater fra

denne tida artet fotballspillet seg som et kappløp etter ballen. Folk så med skepsis på denne form for idrett, og det var mange motstandere. Fra referatet fra en kamp mellom Løkken og Svorkmo den 22. juli 1911 tar vi med følgende: *«Til dem som ser med et sjevt øye til fotballspill vil jeg si at leken er meget gavnlig. Den styrker legemet i høy grad. Især lemmene og lungene. Dessuten venner man seg til snarrådighet og samhold, men fremfor alt at være energisk».*

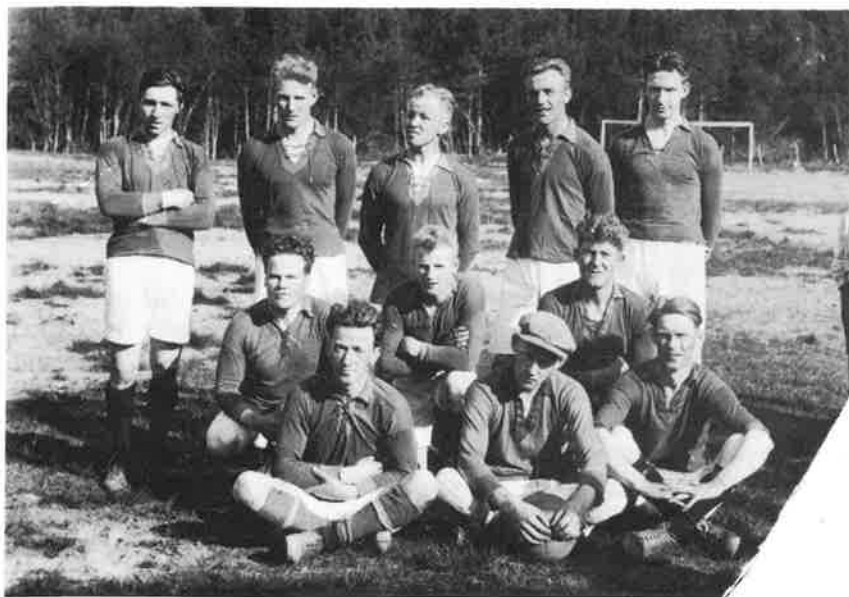
Fra samme referat tar vi med — for å vise forskjell på den tids og dagens referater — følgende:

«Fotballspillet saa ut til at være en lek som stod i høi gunst hos veirguden — overskyet himmel med passende temperatur hele tiden. Begivenheten hadde lokket en masse mennesker til, som fulgte spilllets gang med levende interesse. Leken tok sin begyndelse med at man trak lod om maalene (maal-goal). Svorkmo fotballag fikk gi ballen den første tryk, og dermed var kampen i fuld gang. Det viste seg snart at Løkkens hold var absolutt overlegent — deres løpere hadde større ferdigheter i at føre ballen forbi sine motstandere; deres forsvar spændte aldri feil naar ballen en og anden gang kom op. Dertil kom at vi fra Svorkmo endnu ikke var inde på reglende saa dommeren, hr. O. Nervik, flere gange maatte skride ind og ilægge strenge straffe for brud paa reglementet. Løkkens lag fikk sit første maal ved et saakaldt «strafspark». Kort før den første 3/4 time var til ende, tok de sit andet maal. Om kvelden var det fest paa «Solheim». Jentene glede os ved et godt fremmøte. Jeg haaper de blev ikke fornærmet om vi gutterne var litt dovne; for vore skinneben og tær hadde i kampens hede faat en mindre øm behandling, og da skjønner Dere det var ikke godt at træde dansen med den fornødne sikkerhet. Utfaldet av kampen blev altså: Løkken vandt med 3 maal mot 0 maal».

Av resultater vi har kommet over i protokoller og aviser, tar vi med:

Svorkmo - Mercur 0 - 4, Svorkmo - Thor 3 - 1, Svorkmo - Fandrem 9 - 0, Svorkmo - Bjørnli 7 - 3, Svorkmo - Dalguten 4 - 3, Svorkmo - Fotbalklubben ved Moe 23 - 0, Svorkmo - Frem 20 - 0, Svorkmo - Mercur 5 - 1.

I «Orkmannen» årgang 1931 finner vi følgende: *«Fotballen har dei siste åra gjort stor framgang ute i den vide verden — og ikkje minst her i Orkland. Her sparkar dei no, både dei som er gift og - ja kanskje dei som har vore det - for ikkje å snakke om dei som tenkjer på det. Med andre ord fotballen er populær. Svorkmo har i dette året stilt med senior B-lag og guttelag. Fotballen drives aktivt i de forskjellige grendalag. Således er det fotball-lag ved Opøyengardene, Hoston, Skulmoen og Hongslomoen».* Spillere som nevnes i referatene fra kampene i de første årene er: Jo Bakken, K. K. Holte, Lars H. Skjølberg,

1. r.f.v.: Ola I. Svorkmo, Ole Wahl, Ingebrigt Isdahl. 2. r.f.v.: Iver Dalen, Leif Kirkaune, Bjarne Wahl. 3. r.f.v.: Olav O. Skjølberg, Marius Kirkaune, Olav Bakken, Ivar Skjølberg, Aksel Vasslag. Fra ca 1930.

Martin Skjølberggli, Karl Sivertsvik, Ole H. Skjølberg, Anders H. Skjølberg, Iver Dalen, Jon Dalen, Olav Bakken, O. I. Svorkmo, John Gundersen, O. O. Skjølberg og Olav Skjølberg.

Framgangen for fotballen fortsatte, og 1937 er et meget godt år for laget. Dette året ble seniorlaget avdelingsmester kl. B, og kretsmeester kl. C. Guttelaget ble også kretsmeester dette året.

Navn som går igjen i referatene fra denne perioden er: Gunnar Opøyen, Iver Skjølberg, Magne Bredesen, Ole Garberg, Peder Asbøllmo, Osvald Angvik, Osvald Lund, Magnar Angvik, Leon Larsson, Sverre Bakke, Odd Sæther, Anders Skjølberg og Arne Dalen.

Årene 1935 - 1939 var en periode hvor laget oppnådde gode resultater. Laget spilte seg i disse årene opp i klasse A. Resultater som vakte oppmerksomhet oppnådde laget mot Ranheim og Orkanger, som på denne tida var kretsens beste lag. Laget hadde i denne perioden et meget godt spillemateriell samtidig som laget var godt ledet. Utsiktene var de aller beste for kommende sesonger, men som alle kjenner til kom krigen den 9. april 1940 og satte en stopper for videre idrettsaktivitet. Offisielt ble all idrettsaktivitet

Bildet viser laget som ble ligamester i 2. divisjon i 1938. 1. r.f.v.: Magne Bredeesen, Gunnar Opøien, Ivar Skjølberg. 2. r.f.v.: Arne Opøien, Peder Asbøllmo, Erik Tallerås. 3. r.f.v.: Odd Sæther, Sverre Bakke, Leon Larsson, Olav O. Skjølberg, Anders H. Skjølberg.

innen idrettslaget lagt ned fra 27. februar 1942. Det kan vel kanskje nevnes at det foregikk en del fotballspill illegalt rundt om i distriktene.

Etter at freden kom i mai 1945 ble idrettsarbeidet tatt opp. Interessen var enorm. Ungdom sugne på idrettsaktiviteter sto i kø for å få utfolde seg på idrettsbanen. Interessen og oppmøte på treningskveldene var så stor at om det ble delt opp to fulltallige lag, var det ikke alle som fikk være med. Styreprotokollen fra det første møtet etter krigen åpner med følgende, skrevet av Einar Skjølberg:

*Svorkmos gutter
sig sammenslutter
blir igjen i trimm
Se nu at hvær en spiller
når fotballen triller
skyt på målet
skyt på målet
å setter ballen inn.*

Bildet, som er fra 1947, viser en del av de spillerne som ble nevnt i referatene i årene etter krigen. 1. r.f.v.: Kristen Haukli, Ole Rønning, Kåre Moen. 2. r.f.v.: Osvald Lund, Ignor Wahl, Magne Svorkmo. 3. r.f.v.: Ingemann Svorkmo, Otto Larsson, Oddmund Opøien, Peder Asbøllmo, Inge Skjølberg. Et lag som hevdet seg godt i sin divisjon.

Betegnelsen på divisjonene har etter krigen forandret seg med jevne mellomrom. Norgesserien, landsdelsserien, 1., 2., 3. o.s.v. divisjon. Svorkmo spilte i sin tid i 1. divisjon, uten sammenligning forøvrig med nåværende ordning. I forhold til nåværende betegnelse har vel plasseringen i systemet vært 4. - 5. divisjon i de fleste sesonger. Resultatene på 50- og 60-tallet var relativt bra, ispedd enkelte resultater som lyser opp og som minnes med glede. Seier over lag som Ranheim og Rosenborg viser at laget engang har kjempet likt med de «store».

Som nevnt i NOIs historie, besluttet Svorkmo og NOI høsten 1969 at de fra sesongen 1970 ville samarbeide om et felles fotballag. Dette slo heldig ut. 1970-sesongen ble så god at laget fra 1971 spilte i 4. divisjon. I 1971-

Bildet viser laget som representerte Svorkmo i 4. div. i 1957. 1. r.f.v.: Knut Holte, Ingvald Opøyen, Oddmund Aa, Erik Monset. 2. r.f.v.: Kjell Øverby, Andreas Solem, Arvid Wahl, Ole Simonshaug, Otto Larsson, Inge Skjølberg, Magne Svorkmo.

Laget som tapte 1 -2 i KM-finalen mot Melhus i 1971. Øystein Kulbrandstad, Helge Morten Garberg, Magne Havik, Ola Klingen, Jon Erik Solem, Stål Havik, Erik Bakken, Ola Svorkmo, Ola Haugen, Arne Kirkaune, Svein Bakke, Per Opøyen og Stein Havik.

sesongen var målsettingen å holde seg i 4. divisjon. Dette lyktes. Laget ble i denne sesongen avdelingsvinner i kl. B. Som det framgår av teksten til bildet, tapte Svorkmo/NOI dessverre kampen om kretsmeisterskapet. 1972- og 1973-sesongene ble brukbare sesonger med sluttplassering h.h.v. nr 4 og 8. 1974-sesongen var en av de beste sesonger laget har spilt etter krigen. Etter 10 serieomganger i 4. divisjon ledet Svorkmo/NOI foran Orkanger, Orkdal og Rindal. Laget endte til slutt på 4. plass.

Dette er laget som spilte i 1977-sesongen. 1. r.f.v.: Stein Havik, Kjell Olav Mjøen, Lars Einar Rønning, Harald Garberg, Jarle Havik, Eilif Solberg, Stål Havik. 2. r.f.v.: Ingolf Kirkaune, oppmann, Ingebrigt Hoston, oppmann, Oddmund Midtlyng, Kåre Kurås, Asbjørn Midtlyng, Rolf Øyum, Bjørn Ustad, Omar Kusæther, Hallgeir Garberg, John Harald Jakobsen, Arnt Mjøen, trener.

Fram til 1980 spilte laget i 4. divisjon. Fra sesongen 1980 og fram til i dag har det skiftet mellom 4., 5. og 6. divisjon. I 1990 spilte Svorkmo/NOI finale i kretsmeisterskapet mot Sverresborg. Kampen ble spilt i Skaun. Resultatet ble seier til Svorkmo/NOI med 5 - 4, og de ble kretsmestre. Laget rykket nå opp i 5. divisjon, men dette året foregikk en omlegging av seriesystemet på landsbasis. Det ble innført eliteserie, og alle lag rykket en divisjon opp. Dermed kom Svorkmo/NOI opp i 4. divisjon. Der har de nå spilt i to sesonger og går mot den tredje.

Tabellene viser hvilke lag Svorkmo/NOI deltok med i 1992 og hvordan plasseringene ble ved sesongslutt.

6M1 - TABELL 0401 - 4.div Menn avd A

LAG	K	V	U	T	MÅL		P
					FOR	MOT	
Fosen	22	17	2	3	73	-	28
Sverresborg	22	16	3	3	66	-	29
Heimdal	22	16	3	3	60	-	24
Hitra	22	14	1	7	76	-	32
Leinstrand	22	10	5	7	50	-	40
Løkken	22	8	7	7	39	-	33
Svorkmo NOI	22	7	3	12	28	-	45
Rind/Troll	22	5	6	11	27	-	38
Hommelvik	22	5	6	11	33	-	48
Dalguten	22	4	3	15	17	-	76
Leksvik	22	3	5	14	35	-	73
Valentinlyst	22	3	4	15	25	-	63

16 Sør-Trøndelag Fotballkrets

6M1 - TABELL 1021 - Menn rekrutt 2.div avd A

LAG	K	V	U	T	MÅL		P
					FOR	MOT	
Orkdal 2	12	10	2	0	50	-	20
Hommelvik 2	12	9	0	3	56	-	23
Heimdal 2	12	6	2	4	48	-	28
Sokna 2	12	4	2	6	28	-	34
Svo/NOI 2	12	4	1	7	26	-	44
National 3	12	3	2	7	27	-	52
NTHI 3	12	1	1	10	22	-	56

Dette er laget som vant KM i 6. divisjon i 1990.

1. r.f.v.: Rune Sivertsvik, Ingar Haugen, Arnt Håvard Mo, Ole Ingvar Asbøll, Per Arne Metliås, Rune Johansen, Steinar Bakk. 2. r.f.v.: Magne Ljøkjel, oppmann, Jon Olav Kvåle, Magne Monseth, Knut Storås, Stein Bakke, Lars Einar Rønning, Hallgeir Opphaug, Tormod Midtlyng, Karl Olav Asbøllmo, Knut Steen.

REPRESENTASJON

Laget har gjennom disse årene vært representert på kretslag, dalførelag og Pressens lag. Nedenfor følger et oppsett over spillere som har vært tatt ut til ovennevnte lag.

Osvald Lund spilte på juniorkretslaget i 1938.

Ingemann Svorkmo og Otto Larsson spilte på kretslaget i 1948. Kampene ble spilt på Raufoss mot Opplandenes Fotballkrets og på Bøn ved Eidsvoll mot Romerike Fotballkrets.

Inge Skjølberg og Otto Larsson spilte på kretslaget mot Fosen Fotballkrets på Ørlandet.

Otto Larsson spilte mot Jämtland og Herjedalen i Østersund og på Storås.

Otto Larsson spilte også mot Trondheim Fotballkrets på Lerkendal.

Inge Skjølberg, Ole Simonshaug, John Høve og Otto Larsson var ved flere anledninger tatt ut til Dalførelaget i kamper mellom Gauldal- og Orkdalføret.

Anton Melting har også vært tatt ut til kretslaget.

Stål Havik representerte Svorkmo/NOI på kretslaget i 1974 - 75 og i 1977.

Omar Kusæther spilte på Pressens lag i 1974.

Lars Einar Rønning og Asbjørn Midtlyng spilte på Pressens lag i 1977.

Bildet viser småguttelaget som tapte finalen om kretsmesterskapet mot Heimdal i 1953. 1. r.f.v.: Arvid Wahl, Jostein Bakken, Anton Melting, Ola Skjølberg, Steinar Svorkmo. 2. r.f.v.: Kjell Inge Asbøll, Lars Svorkmo, Johan Kåre Herje, Kjell Østhus, Svein Bakke, Leif Garberg.

ALDERSBESTEMTE KLASSER.

Arbeidet med de aldersbestemte klasser har gått i bølgedaler, og resultatene likeså. Antall aktive i de forskjellige årskull har selvsagt påvirket resultatene. Årsklassene 1940/42 var relativt store med god interesse. Resultatene som ble oppnådd var gode. Småguttelaget spilte finale om KM i klassen mot Heimdal i 1953. Resultatet ble tap etter en god kamp.

De som vant turneringen på Orkanger sommeren -92. 1. r.f.v.: Kristian Jørgensen, Thomas Ree Hjelm, Torgeir Belsvik, Eivind Stølhaug. 2. r.f.v.: Jo Krogstad Valseth, Tore Kringstad Blokkum, Kjell Bjarne Tallerås, Anders Ljøkjel, Ivar Mostuen, Arne Robert Jørgensen, trener.

I de siste årene fram til jubileumsåret er det utført et meget bra arbeid i disse klasser.

I forbindelse med Rosenborgs 75-årsjubileum i 1992 ble det spilt kamp mellom Rosenborg og Pressens lag på Orkanger. Foran denne kampen ble det spilt en turnering for lilleputtlag. Denne turneringen ble vunnet av Svorkmo/NOI. Som en påskjønnelse for seieren skal laget være «ballgutter» ved en av Rosenborgs hjemmekamper i 1993.

Tabellene nedenfor viser lag og plasseringer i 1992-sesongen:

16 Sør-Trøndelag Fotballkrets

6M1 - TABELL		7213 - Lillegutter		11/12 avd.M			
LAG	K	V	U	T	MÅL FOR	MÅL MOT	P
Lensvik	14	13	1	0	155	9	40
Svo/NOI 2	14	12	1	1	118	29	37
Glimt	14	7	1	6	55	77	22
Orkdal 3	14	5	3	6	43	64	18
Orkanger 4	14	5	3	6	39	62	18
Orkanger 3	14	3	1	10	44	86	10
Løkken 2	14	3	0	11	41	112	9
Orkdal 2	14	2	2	10	36	92	8

6M1 - TABELL		7214 - Lillegutter		11/12 avd.N			
LAG	K	V	U	T	MÅL FOR	MÅL MOT	P
Løkken	14	12	2	0	114	23	38
Orkanger 2	14	10	3	1	73	24	33
Orkanger	14	9	3	2	68	21	30
Rind/Troll 2	14	6	2	6	73	49	20
Rind/Troll	14	4	2	8	61	57	14
Svorkmo NOI	14	3	0	11	46	95	9
Rindøl	14	3	0	11	37	98	9
Orkdal	14	3	0	11	32	137	9

6M1 - TABELL		6011 - Smågutter 2.div		avd H			
LAG	K	V	U	T	MÅL FOR	MÅL MOT	P
Svorkmo NOI	12	10	1	1	58	17	31
Orkanger 2	12	9	2	1	43	24	29
Rind/Troll	12	6	0	6	45	50	18
Orkdal 2	12	5	1	6	44	49	16
Orkanger 3	12	4	1	7	43	42	13
KIL/Hemne 2	12	4	1	7	42	52	13
Løkken 2	12	1	0	11	19	60	3

DAMEFOTBALL

Svorkmo idrettslag har vært pionerer på flere områder. Ett av dem er damefotballen. Allerede før krigen hadde Olav Skjøberg (Spranget) startet opp med et jentelag i fotball. Dette var det første damefotballaget i dalføret. De sparket trolig også under krigen, tross forbud fra «Herre-folket». I denne sammenhengen blir også Lars Kvikne og Kolbjørn Ljøkseløy nevnt.

Damefotballen var organisert på samme viset som herrefotballen, - var 11

spillere og brukte hele banen. De hadde ingen serie, men spilte privatkamper mot bl.a. «Dalguten» og «Nor». De deltok også i turneringer rundt om i distriktet.

Bildet viser det første damefotballaget på Svorkmo under ei turnering på Berkåk like før krigen.

Foran f.v.: Johanna Åmot, Erikka Ofstad, Solveig Tronvold, Ingjerd Groven, Reidun Rønning. Bak f.v.: Solveig Angvik, Hanna Svorkmo, Jorun Elden, Jorun Aune, Alma Angvik, Svanhild Tronvoll.

«Orkmannen» og «Sør-Trøndelag» hadde i disse årene annonser om arrangement og referater fra kamper. Som en kuriositet tar vi med en annonse i «Orkmannen» den 10.08.38:

Årets store fotballkamp

spilles på Svorkmo's bane fr. lørdagskveld kl. 1/29.

Svorkmo's dametropp -- OTIL's dametropp

Entre: Voksne 50 øre (til fotballkampen og festen)

Barn 10 øre.

Efter fotballkampen

Stor fest

på Svorkmo idrettslag's danseplatt.

Restaurang.

Småbord.

Fin-fin musikk.

I tilfelle regn blir festen i «Solvoll».

Etter krigen døde damefotballen ut, og fram til i dag har aktiviteten ligget nede.

Bildet viser «Gammelkara» på Svorkmo i 1971. Foran fra v.: Knut Holte, Arnt Ofstad, Ole Rønning, John Høve og Magne Svorkmo. Bak fra v.: Arvid Wahl, Lars Svorkmo, Odd Svorkmo, Svein Bakke, Otto Larsson og Johan Mo. (Laget led et durabelt nederlag).

Idrettslaget arrangerte, sammen med Samfunnshuset, Laksfestival i noen år. I 1971 ble det som en del av arrangementet spilt fotballkamp mellom et lag av «gammelkara» og A-laget.

HÅNDBALL

Når en leser gamle protokoller tilhørende Svorkmo idrettslag, slår det en at svært få jentenavn er nevnt. Men da krigen var slutt, ble det første utvalget for dameidrett nedsatt - nemlig handballutvalget. På årsmøtet 14. desember 1945 ble Johan Rønning, Alma Angvik og Edle Sæther valgt til å ta seg av denne nye idrettsgreina innen idrettslaget.

11-manns håndball var en del brukt her i Orkdal straks etter krigen, og Svorkmo var med på det. Lars Kvikne var første treneren. Da spilte de på vanlige fotballbaner med fotballmål. Målfeltlinja var 11 m, straffemerket 13 m og frikastlinja 15 m fra målet.

I 1946 gikk de så over til å spille bare 7-manns håndball, - dvs. 7 spillere på banen pluss reserver på benken.

Norges håndballforbund var blitt stiftet i 1937. Sør-Trøndelag håndballkrets var en realitet i 1946 med Ellinor Moe (Nystykket) som formann. Kretsen ble delt i to klasser som hver var delt i avdelinger. Denne inndelingen ble holdt til 1950. «Alle» steder i dalføret stilte nå lag. Her er noen av navna: «Fjell» (Løkken), «Dalguten», Orkanger, Orkdal, «Nansen» (Rindøl), «Gnist» (Rindal), «Leik».

Johan Rønning begynte å trene jentene i 1946. Spillet ble mere systematisert, og Svorkmos spillere markerte seg tidlig.

*Fra handballturnering på Orkanger mellom «Ving» og Svorkmo i 1945.
1. r.f.v.: Solveig Angvik, Gunnvor Berbusmel, Gudrun Groven. 2.
r.f.v.: Erikka Ofstad, Alma Angvik, Judith Sæther, Jorunn Elden.
NB! Håndball-avdelinga har helt fra første stund vært flinke til å stille
opp i turneringer.*

For å lære litt mere om spillet, deltok Rønning i et trenerkurs på Mysen. Fra juni -47 til april -48 avtjente han verneplikten. Også denne perioden nyttet han til å skaffe seg informasjon og mere kunnskaper. Han var blant annet til Danmark og studerte håndball under en permisjon.

Våren 1948 var han så tilbake på Svorkmo og nå ble det full fart på treningene. Han innførte det såkalte «murforsvaret», dvs. at alle var med både i forsvar og angrep. Med andre ord - dagens spillemåte. Lokalavisa «Sør-Trøndelag» kritiserte Svorkmo IL og Rønning for å ødelegge håndballen med den nye spillestilen. Men etter hvert ble systemet, som altså var hentet fra Danmark/Sverige, brukt av alle lag. Det bør også nevnes at laget bare hadde 1 - EN ball til rådighet.

Treninga ga resultater. Alt i 1946/47 ble Svorkmo kretsmeistere i kl. B. Laget bestod av følgende spillere: Målfrid Rønningsbakk, Solveig Angvik, Hanna Svorkmo, Målfrid Tronvoll, Johanne Bjørnbeth, Eldbjørg Skjølberg, Else Lium, Solveig Herje, Erikka Ofstad.

TIL SVORKMO HANDBALL-LAG.

*Kom og la oss skryte litt av Svorkmo-handball-lag,
det er sport som viser at damene har tak,
og hvem kan vi vel takke, for at vi er blitt så bra,
jo, det er Johan det for han vi roper et hurra.*

*I serien -46 var vi nesten helt oppe,
for Gunnvor i mål var jo tett som ei potte,
når Oddny og Målfrid kommer stormende frem,
kan alle de andre bare holde seg hjem.*

*På halfen der har vi vår kjære Edle-mor
hun redder stituasjoner som den tapreste bror,
og center'n vår han er jo liten men god
for Solveig ho skyter jo pang! som en kanon.*

*Men krumtappen på laget er alle tiders Liv,
du kan berre pass deg når hun mot målet driv,
men skoll det no hend at ho ramle og dett,
så skyter ho Johanne så små-steinan sprett.*

*Tilslutt ja så har vi våre tapre reserver,
i blandt kan det hende de står der og skjelver,
men begge de tenker gå på alle «mann»
for vi skal nok atter hale seieren i land.*

Diktet av «Dutta» til Kristiansundsturen 1946,
2. runde om Norgesmesterskapet.

Og laget fortsatte å holde seg i toppen. De ble kretsministre i 1948 og 1949, 2. plass i 1950, kretsministre igjen i 1954 og 1957. I 1948 ble de i tillegg trøndersk cup-mestre med seier over Skogn.

Svorkmo deltok også flere ganger i NM. Perioden 1947 - 1952 kaller Sør-Tr.lag Håndballkrets «Svorkmo-perioden». I 1947 nådde de 3. runde etter å ha slått ut «Ørnulf» (Tr.heim) og «Brått» fra Kristiansund. De tapte for «Wing». I 1948 ble de slått ut i 2. runde, men 1949 ble Svorkmos første store år. Laget slo Surnadal i 3. runde og A.T.I.F. (Tr.heim) i 4. runde. Dermed var de eneste trønderlag som gikk vidare. De måtte reise til Oslo for å møte H-40 i 5. runde (kvartfinale). Laget tapte 0 - 2 etter en «gedigen dommertappe» (Sitat Johan Rønning). Det ble lagt inn protest, men den ble ikke tatt til følge. Svorkmo fikk god kritikk i Osloavisene:

Trøndersk mestre og kretsmeistere i håndball 1948. 1. r.f.v.: Eldbjørg Skjølberg, Odny Skjølberg, Gunnvor Berbusmel, Målfrid Tronvoll, Edle Sæther. 2. r.f.v.: Liv Skjølberg, Aud Andersen, Solveig Herje, Johanne Bjørnbeth, Marit Tallerås og Johan Rønning.

«SVORKMO SPILTE — H 40 FIKK MÅLENE.

H 40 vant 2 - 0.

Ca 5 - 600 var møtt fram på Frogner Stadion for å se oppgjøret i NMs kvartfinale mellom H 40 og Svorkmo. Kampen ble spilt i et rykende tempo. Svorkmo hadde spillet og publikum med seg, men H 40 fikk målene. De første 8 - 9 min. var kampen jevn, men det viste seg ganske snart at Svorkmo skulle få uflaksen med seg. Skuddene gikk via stang og stolpe og ut eller over. H 40 fikk sitt første mål i det 10. min. ved frk. Magnor etter et pent skudd. Fra nå av overtar Svorkmo spillet og øver et konstant press mot motstanderens mål.

I det 12. min. får Solveig Herje en kjempesjanse. Hun kommer helt fri, men idet hun skal skyte, blir hun omfavnet bakfra og formelig løftet til side. Publikum forlanger straffekast men dommeren dømmer til stor forundring bare frikast. Avgjørelsen ble mottatt med pipekonsert. Den samme eiendommelige avgjørelsen gjentar seg flere ganger i løpet av kampen. Første omgang ender med 1 - 0 ledelse for H 40.

I 2. omgang setter Svorkmo farten enda et hakk opp og det ser ut

som H 40 legger seg mere på defensiven. Og dermed presser Svorkmo for fullt. Men det lykkes ikke å få hull på byllen. Det ser også tydelig ut som om H 40 legger an på å stoppe Svorkmospillerne ulovlig, da de ved dette oppnår å få sine løpere ned for å lage mur. Solveig Herje blir nå ulovlig slengt i bakken. Det så stygt ut, men så energisk som hun er, kom hun seg snart opp igjen og var med kampen ut. Motspilleren ble utvist i 2 min. H 40s mål blir heretter utsatt for det rene bombardement av skudd. Men under det ensidige presset får H 40 plutselig et enkelt oppløp og etter en del fram- og tilbakespill foran Svorkmos mål skyter c. hardt mot mål. Svorkmos keeper greier ballen, men den faller ned på den ene foten og ruller langs målstreken og svirrer såvidt innenfor. Dermed leder H 40 med 2 - 0. Spillet blir heretter igjen ført over på Oslo-damenes banehalvdel. Svorkmo blir også tilkjent flere frikast, men kampen ebber ut til fordel for H 40 som derved får æren av å stille opp i semifinalen mot Grefsen. Resultatet gir, som før nevnt, et nokså urettferdig bilde av spillefordelingen. Svorkmo vendte tilbake uten mål, men oppnådde med sitt gode spill, sin enestående energi og innsatsvilje å bli Oslo-publikumets yndling, og å skape respekt for trøndersk handballsport.

Svorkmodamene leverte alle uten unntakelser en meget respektabel innsats. Gunvor Berbusmel var tross sine fantomredninger uheldig ved det 2. målet. Forsvaret spilte jevnt godt. I løperrekken spilte Liv Skjølberg sin livs største kamp med god hjelp av Solveig Herje og Johanne Bjørnbeth. Det kan nevnes at U.K. som var tilstede, fikk øynene opp for en trøndersk aspirant til landslaget».

«5. håndballrunde:

SVORKMO OG KLEPP LOVENDE UTENBYS-LAG.

I dameklassen kom alle Stor-Oslos lag igjennom, men alle møtte forbausende hard motstand. H 40 og Grefsen hadde henholdsvis Svorkmo og Klepp på besøk, og begge måtte slite for å berge seieren i land. H 40 - Svorkmo-oppgjøret var usedvanlig hardt til damekamp å være. Svorkmo viste seg å være et meget godt lag, og H 40's forsvarstaktikk i de første minuttene kunne blitt meget dyrebar. Men laget gjorde en ypperlig innsats, og selv om ikke løperspillet var så mye å rope hurra for, er det tydelig at laget nå er for oppadgående igjen. Svorkmo er kanskje det beste utenbyslag som har gjestet Oslo».

Lagets spillere på denne Oslo-turen er, så langt vi vet, identisk med 48-laget med unntak av Aud Andersen. I hennes sted spilte Solfrid Skjølberg. En liten episode fra kampdagen: Mens Svorkmos spillere satt i

De fire søsken Odny, Solfrid, Eldbjørg og Liv Skjølberg som alle spilte på Svorkmos lag. Det ble tap i kampen mot H 40, men både søstrene og de andre på laget har grunn til å være stolte av den gode innsatsen.

garderoben før kampen, kom Laila Schou Nilsen inn (Hun var spiller på Grefsen, som var ett av lagene i den andre kvartfinalen). Hun mønstret dem, ristet på hodet og sa: «Dere er for små». Da hun snudde og gikk, ropte en av dem etter henne: «Du ska betterdø få sjå».

I 1950 og 1951 kom Svorkmo til 3. runde. Men i 1952 var de igjen klare for 5. runde, etter å ha slått ut Orkdal i 2. runde, A.T.F.I. i 3. runde og Skogn i 4. runde. Adresseavisen 30.06.52 skrev i den forbindelse: *«I neste runde møtes de to beste håndballagene i Trøndelag, nemlig Svorkmo og Skogn»*. Svorkmo vant 3 - 2 etter ekstraomganger.

Kvartfinalen (5. runde) gikk på Svorkmo. Sitat fra 75-årsjubileumsboka: *«Arrangementet får ros i avisa: Svorkmo hadde lagt ned et stort arbeid på arrangementet. Hele lørdag og søndag formiddag ble det arbeidet for å få alt i tipp-topp orden, blant annet ble det ordnet med benker slik at 500 av tilskuerne fikk sitteplasser»*. Laget de møtte var fra Skiens-distriktet og het «Hei». Omlag 1000 tilskuere var møtt fram til kampen — en hær av «entusiastiske hjemmepublikummere». Likevel holdt det ikke. Svorkmo ledet 2 - 0 etter 1. omgang, 3 - 1 etter 15 min. i 2. omgang. Kanskje følte de seg for trygge da? I alle fall ble resultatet 3 - 3 etter ordinær tid. Sluttresultatet etter ekstraomgangene var Svorkmo 3 - Hei 4. Altså tap med ett mål.

I følge Sør-Trøndelag håndballkrets' jubileumsbok skrev Adresseavisen etter kampen: *«Det er ingen tvil om at Solveig Herje og Liv Skjølberg ville ha hatt sine plasser på landslaget dersom de hadde tilhørt et lag nærmere hovedstaden».*

De som utkjempet denne kampen var foruten de to forannevnte; Oddveig Holte (mål), Odny Skjølberg, Edle Sæther, Aud Andersen og Marit Tallerås. Det var sikkert tre spillere til, men tross iherdig detektivarbeid har vi ikke greidd å finne fram til dem.

«SVORKMOJENTENE TAPTE.

Heller ikke denne gang lyktes det for Svorkmo å nå handballmesterskapets semifinaler. Men mye om å gjøre var det ikke. Grenlandlaget Hei var et sympatisk bekjentskap med jevnt gode spillere på alle plasser, kanskje med landslagsspillersken Kirsten Lundegård et strek hvassere enn de andre.

Svorkmo-laget kom best igang og hadde ikke synderlig respekt for sine motstandere. Etter 3 min. spill lå første ballen bak Hei-keeperen. Det var Solveig Herje som var frampå med et knallhardt skudd i venstre hjørne som det ikke var sjanser til å redde. Liv Skjølberg scoret så Svorkmos annet mål like før omgangens slutt.

2. omgang var ikke mer enn 3 min. gammel da Hei reduserte til 2 - 1, men allerede minuttet etter øker Svorkmo til 3 - 1 ved Solveig Herje, denne gang etter et hardt idømt straffekast. Svorkmo dabber nå etter hvert noe av, det ser ut som kondisjonen svikter, og uten vanskelighet kan Hei-spillerne putte to baller til bak den ellers gode Svorkmo-keeper. Dermed ble det ekstraomganger og alt etter 1 min, spill scorer så Kirsten Lundegård Heis seiersmål. Hei la seg nå på defensiven og trass i iherdige anstrengelser fra Svorkmos side lyktes det ikke å få flere mål. Sluttresultatet 3 - 4 må sies å være rettferdig etter spill og sjanser.

Som så mange ganger før var det Solveig Herje og Liv Skjølberg som var Svorkmo-lagets beste. Det hadde nok ikke lite å si for Svorkmo at Solveig Herje ble skadet mot slutten av ordinær tid og spilte ekstraomgangene nærmest i ørske. Men Svorkmo kan være godt fornøyd med resultatet denne gang og det går flere tog siden.

Interessen for kampen var stor, nærmere 1500 tilskuere var tilstede. Dommeren Olaf Nordby, Strinda var kanskje litt pirkete enkelte ganger, men ellers god».

I denne perioden hadde Svorkmo mange spillere på kretslaget, — ja, opp til sju stykker på en gang. En kunne med en viss rett si at kretslaget var Svorkmo ispedd enkelte andre spillere. Kretsen hadde på den tid 43 lag med 430 spillere. Det skulle dokumentere godt nok nivået på Svorkmo.

Vi lar noen av «jentene» fortelle litt fra den tida: «Drakter måtte vi holde oss sjøl. Vi brukte hvite bluser påsydd svarte tall. Når draktene trengte vask, måtte nummeret sprettes av så det ikke skulle farge av. Så var det å sy det på igjen til neste kamp!!» Drakter ble først kjøpt i 1948, — 10 stk. á kr 21,-.

Laget fikk en del representasjonsoppdrag, der de skulle reise rundt for å vise fram sporten. Kretsen sendte dem som sin representant til idrettens dag i Selbu. De var til Molde og Kristiansund og spilte kamper.

Hvite bluser med påsydde tall og Svorkmo-emblem på brystet.

De var på turné til Nord-Østerdalen. Vi lar igjen «jentene» få ordet: *«Vi ble veldig godt mottatt, med servering av middag og kaffe i private hjem. "Di hæran kain vi itt fårrå åt støgt med" ble det bestemt. De vant med noe sånt som 13 - 0.*

Fremkomstmidlene var sykkel om ikke avstanden var for stor. Lastebil med benker på lasteplanet ble også brukt. Det kunne være spent en presenning over. I ytterst få tilfelle ble det brukt buss».

Lag fra flere steder i landsdelen tok kontakt via telefon/brev med forespørsel om å få komme til Svorkmo. De ville se og lære - og selvfølgelig spille kamper.

I 1953 skulle landslaget gjeste Trøndelag. For å yte dem best mulig motstand, ble de beste spillerne fra landsdelen samlet til ett lag. Til dette

På tur til Oslo i 1949.

laget var Liv Skjølberg, Solveig Herje og Edle Sæther tatt ut.

Og spillere hadde de. Allerede i 1948 var det startet juniorlag. Helt fra første stund rapporteres det i papirene om god tilgang på juniorspillere. Disse jentene hadde nok damelaget som sitt store forbilde, for juniorene gjorde det også godt. I 1954 ble de avdelingsmestre og i 1955 kretsmestre. De slo Trønder-Lyn (Johan Rønnings nye klubb) i finalen.

Spillere på juniorlaget i 1955-sesongen var Oddveig Holte, Bodil Holte, Bjørg Wormdal, Arnhild Sæther, Ester Lund, Unni Røttereng, Solveig Opøyen, Turid Bredesen, Marit Holthe og Jorhild Wormdal. De samme spillerne utgjorde på samme tid stammen i A-laget. Også i denne perioden var Svorkmos spillere representert på kretslaget. Solveig Opøyen og Turid Bredesen er nevnt, men flere var innom en eller flere ganger.

«SVORKMO KRETSMESTER I DAMEHÅNDBALL (1957).

En hadde ventet jevn kamp om kretsmesterskapet i handball for damer i Sør-Trøndelag, og jevnt ble det, men Svorkmos 2 - 1 seier over

Trønder-Lyn i finalen, var fortjent. Trønder-Lyn fikk ikke spillet foran mål til å gli, noe det for oppskrudde tempoet får ta skylden for. Svorkmo innrettet seg imidlertid etter baneforholdene og vant på det. Trønder-Lyn hadde flere gode målsjanser, men på søndag manglet den som kunne utnytte disse.

For Svorkmo scoret Solveig Opøyen og Marit Holthe, mens Sigrd Flå laget Trønder-Lyns mål. Banens beste spiller var Solveig Opøyen som også utmerket seg på Sør-Trøndelags juniorkretslag mot Trondheim. Oddveig Holthe i Svorkmos mål var også god.

De 8 som har skaffet Svorkmo kretsmesterskapet i damer A er: Bodil Holthe, Oddveig Holthe, Jorhild Vormdal, Torbjørg Valstad, Marit Holthe, Turid Bredesen, Bjørg Vormdahl og Solveig Opøyen.

Mange av de «gamle» spillerne sluttet etter sesongene 1951 - 1953. Liv Skjølberg holdt på ut 1954. I ledelsen ble det også forandringer. Johan Rønning flytta til Trondheim og slutta definitivt som trener for Svorkmo i 1952. Johan Sæther, som i alle årene fra 1946 hadde stått som ansvarlig leder, ville heller ikke mer.

Men det stod nye folk klare til å ta fatt. Lars Kvikne, Olav Tronvoll Kvikne, Ivar Kvikne, Olav Knudsen og Ignor wahl er navn som nevnes i denne sammenheng. Ivar Kvikne og Ignor Wahl var trofaste støttespillere i en årrekke. Ignor var aktivt med fram til åttiårene, både som dommer og trener. Han dømte sin siste kamp som kretsens eldste dommer i 1986 - 76 år gammel.

*Johan Rønning,
kretsformann 1953 - 54,
trener for Svorkmo og
senere Trønder-Lyn.*

Ignor Wahl

Adresseavisen skrev følgende da håndballavdelinga var 10 år i 1955:
«I styret for håndballavd. har Johan Sæther sittet som formann fra 1946 - 1953. I 1954 var Lars Kvikne formann, og i jubileumsåret sitter Olav Kvikne Tronvoll som formann, de andre i avdelingen er Turid Bredesen, Oddveig Holte, Ivar Kvikne og Erling Eggamo.

Svorkmo håndballag er et av de eldste i kretsen og det eneste laget i dalføret som har stilt lag i samtlige sesonger».

Mellom 1955 og 1976 finnes lite eller ingenting skrevet om arbeidet i håndballavdelinga, men spillere vi har snakket med, mener det var damelag fram til 1962 - 63. De som startet opp på 40- 50-tallet ble gift og stiftet familie, eller reiste ut og tok seg arbeid. Etterveksten var kanskje ikke så stor. Men vi vet at til turneringer, særlig til Surnadal, men også andre steder ble det «ristet sammen» lag av gamle og nye Svorkmo-spillere. Her er en del bildemateriale fra denne tida:

Tatt i en turnering på Kvål i 1956. 1. r.f.v.: Torbjørg Valstad, Oddveig Holte, Bodil Holte. 2. r.f.v.: Marit Holthe, Ester Lund, Eldbjørg Bustad, Solveig Opøyen.

Håndballturnering i Surnadal i 1960.

1. rekke: Olaug Valstad, Jorhild Nergaard, Sissel Monseth. 2. rekke: Torbjørg Valstad, Turid Bredesen, Gerd Boksbu, Tove Kvarme. 3. rekke: Anne Lise Øverby.

1. r.f.v.: Sissel Bjørnbeth, Marit Herje, Inger Melting, Grethe Wahl, Gerd Boksbu, Ingrid Pettersen. 2. r.f.v.: Turid Bredesen, Jorhild Nergaard, Inger Løseth, Ignor Wahl. A-laget på NORs bane i 1962.

Turnering i Surnadal 1969. 1. r.f.v.: Tove Bredesen, Wenche Bredesen, Sigrunn Hoseth, Klara Bakken. 2. r.f.v.: Ragnhild Halgunseth, Randi Tevik, Torbjørg Svorkmo, Olaug Valstad, Marit Garberg, Bjørg Asbøll, Hildegunn Kusæther.

Først i 1976 finnes det igjen årsberetninger fra håndballavdelinga. Men vi vet ta ca 1967 - 68 dro Ignor Wahl og Klara Bakken igjen igang håndballaktiviteten. Det ble fra først av startet opp med junior og aldersbestemte klasser. Damene kom igang igjen også, om ikke med en gang.

Aldersgrensene i 1976 var 13, 15 og 17 år, lillepike, småpike og pike. 13-årslaget av 1977 ble avdelingsmestre, men tapte finalen mot Lundamo om kretsmeesterskapet. Spillerne var Gunn Magritt Sandvik, Kari Høve, Brynhild Kvåle, Ildri Ljøkjel, Bente Myklegaard, Idunn Skjølberg, Lena Brattli, Lina Fagerli, Gøril Asbølmo og Tone Fagerholt. Dette laget var en godt sammensveiset gjeng med fart og humør.

I 1980 ble Svorkmos P 13 igjen avdelingsmestre. Det var nå tre avdelinger i kretsen. De spilte semifinale mot Sokna og vant 6 - 5. Finalen mot Lensvik gikk på Orkanger. Svorkmo ble kretsmestre med seier 8 - 0.

1. r.f.v.: Turid Eide, Kari Ljøkjel, Anne Grete Skjervø, Hanne Kvåle, Anne Mari Gustavson, Ann Viola Iversen, Berit Pettersen.
2. r.f.v.: Marit Olsø (trener), Hilde Samskott, Inger Blåsberg, Liv Bente Bergem, Hilde Ustad, Randi Bjørnbeth.

I 1982 ble aldersinndelinga forandra. Fra nå av het det P 10, P 12 osv. P 14-laget ble avdelingsmestre i 1984. De vant også semifinalen, men tapte kretsfinalen for Rennebu. Spillerne var Heidi Svegård, Monika Haugen, Unni Knudsen, Ingrid Damli, Kristin Bakken, Lena Dombuhaug, Ann Kristin Vangen, Sissel Berg og Kari Anne Holte.

Minihåndballen kom på dagsorden i 1986. Minihåndball spilles av jenter

og gutter under 10 år. Det er særskilte regler i forhold til vanlig håndballregler, og det spilles med mjuk ball. Dette var et tilbud til de aller yngste som viste stor iver og innsatsvilje.

Johan Rønning ble kontaktet igjen i 1979 for å gi råd og veiledning til damehåndballen. Han utarbeidet et treningsprogram til laget og var her og hjalp dem en to-tre ganger. Fra da av og fram til dags dato har det vært damelag. Trenerjobben har vekslet mellom Hans Rønning og Arild Eggan, og «A-laget» har spilt i divisjon 5 - 7. I jubileumsåret spiller de i divisjon 6, avd. 7, og ligger som nr 2 på tabellen.

Kretsens håndballserier begynte å flytte innendørs da «Størenshallen» og «Orklahallen» stod ferdige i 1974. A-laget av 1980 var det første laget fra Svorkmo som spilte innendørsserie. Senere har de andre gruppene fulgt etter litt om senn. Siste utendørsserien ble spilt i 1988 og da for aldersbestemte klasser.

P 16 89/90. 1. r.f.v.: Gøril Solem, Åsa Havik, Sonja Lystad, Anne Garberg, Gunn Tove Tverråen. 2. r.f.v.: Marit Olsø (trener), Eli Janne Indergaard, Hege Sivertsen, Monica Dombuhaug, Elin Ingeborg Sletvold, Nina Vangen.

I jubileumsåret 1993 har idrettslaget Svorkmo/NOI følgende lag med i håndballserien: P 10, P 12, P 14 og Damer. Det har «grodd» godt i veteranenes fotspor.

P 14 91/92. 1. r.f.v.: Hege Sletvold, Elin Marie Gravdal, Anne Grete Kristiansen, Hilde Sivertsen. 2. r.f.v.: Bodil Berbu, Elin Jakobsen, Ingvild Solem, Anette Mostuen, Sølvi Tronvold. 3. r.f.v.: Anne Silset, Monica Belsvik, Kristin Ree, Kristin Hoston, Marte Hoston, Anita Sandstad.

Damelaget 92/93. Foran: Anne Bodil Wuttudal, Bjørg Midtlyng. 1. r.f.v.: Kjersti Halseth, Elin Ingeborg Sletvold, Eli Solhus, Janne Gunnes, Kristin Bakken, Monika Haugen. 2. r.f.v.: Gunn Tove Tveråen, Gøril Solem, Vigdis Øyum, Mette Rønning, Monica Dombuhaug, Gøril Asbølmo og trener Hans Rønningen. (Ikke med: Nina Vangen og Trine Rønning.)

P 10 92/93. 1. r.f.v.: Mai Iren Helgeton, Kristin Grø, Kjersti Kjenner, Gøril Skjølberg. 2. r.f.v.: Brynhild Olsø, Laila Tveråen, Guri Hoston, Ann Kristin Solligård, Inger Damli, Merete Opøyen.

Til slutt må vi nevne de av Svorkmos medlemmer som har mottatt spesielle hedersbevisninger fra Sør-Trøndelag Håndballkrets og også fra Norges Håndballforbund.

Hedersbevisninger fra Sør-Trøndelag Håndballkrets.

I 1955 ble følgende statutter vedtatt for utdeling av kretsens diplom:

A. Diplom kan tildeles lag og andre idrettsorganisasjoner for særlig fortjensfullt arbeide for håndballsportens sak. Slik diplom utdeles fortrinnsvis ved jubileum i laget eller organisasjonen.

Diplom ble tildelt Svorkmo IL i 1957.

B. Diplom kan også tildels spillere som har *minimum 10 kamper på kretslag*, eller andre enkeltpersoner som har ydet håndballsporten verdifull innsats som administrator, instruktør eller dommer. Utdeling av diplom til enkeltpersoner bør fortrinnsvis skje på kretsting eller ved jubiléer innen kretsen.

Liv Skjølberg Lykkja, Edle Sæther Lund og Solveig Herje Boysen fikk denne utmerkelsen i 1957.

I 1982 ble reglene for hedersbevisninger endret. Reglene for tildeling ble slik:

1. Kretsens merke med krans.

Tildeles personer som i en årrekke har utført meget betydningsfullt arbeid i kretsen. Merket ledsages av diplom.

2. Kretsens merke.

Tildeles personer som har utført stort og betydningsfullt arbeid i kretsen, det ære seg som dommer, instruktør, spiller, administrator eller en kombinasjon av disse.

Johan Rønning og Ignor Wahl har blitt tildelt begge disse.

Hedersbevisninger fra Norges Håndballforbund.

NHFs merke med gullkrans: *Johan Rønning (1982)*

NHFs merke med krans: *Ignor Wahl (1982).*

FRIIDRETT

Det ser ut til at de første forsøk på å skape interesse for friidrett ble gjort engang i 1919. Den 10. august ble det første friidrettsstemne arrangert, og denne nyskapningen ble behørig referert:

«....Resultaterne var mindre gode, deltagelsen var lit bedre, der var 8 mand.»

Referenten har nok sett hvordan friidrett ble drevet i andre lag, for han avslutter slik:

«....Da det var sopas mange som deltog so viser det sig at det var ein smule interesse, men ingen aaner aa træne. Men hvis træningen kunde bli lit på maaten ogso i dette lag so har vi krefter nok....»

Og øvelsene i dette første stemnet var de samme som i dag: «100 m, 400 m, 1500 m, lengdesprang, trestegsprang og kuglestøt».

Dette må ha skapt en del interesse, for i 1921 ble det innkalt til ekstraordinær generalforsamling for å behandle en spesiell sak: *Arrangement av femkamp i friidrett med vandrepokal. - Oppsetting av statutter.*

Dette ble så vedtatt, og 5-kampen kom i gang samme høst.

Men friidrettsinteressen fikk en kort blomstringstid: Etter at 5-kampen var gjennomført året etter, lå friidretten død helt fram til 1933, da styret i idrettslaget vedtok å vekke 5-kampen til live igjen. Den ble så arrangert de 2 neste årene, men så var det slutt på nytt.

Hva en skulle gjøre med vandrepokalen fra 1921, ser ut til å ha skapt en del hodebry for styret. Men i 1937 fant man en akseptabel løsning: Pokalen ble levert inn til gullsmeden og byttet i småpokaler. Disse ble så overrakt de tidligere vinnerne, og problemet var ute av verden.

Fjellseterstafetten var et storarrangement i trøndersk målestokk, men Svorkmo idrettslag hadde aldri deltatt der før i 1936. Da ble fotballaget påmeldt, og det gikk som det burde gå; de vant gullmedaljen i sin klasse! Hvorfor de ikke fikk blod på tann og fortsatte å delta, vites ikke. Så denne triumfen ble stående som et engangstilfelle.

Ellers var interessen for individuelle øvelser svært dårlig i tida fram mot krigen, og det skjedde svært lite før idrettslaget la ned all idrettsaktivitet i 1942.

Etter krigen tok også friidrettsavdelinga opp igjen arbeidet. Ei tid utover var det populært å delta i stafetter, for det stilte jo ikke store krav til treningsområdet. Den som måtte være interessert i å drive andre friidrettsøvelser, hadde imidlertid dårlige betingelser. Idrettsanlegget var delvis ødelagt av elva, og planene om nytt anlegg ble av forskjellige grunner ikke satt ut i livet.

Det var også mangel på ildsjeler til å ta tak i friidretten, så årsakene til at friidretten knapt ble nevnt i årsberetningene lå nok her.

Først i 1952 begynner ting å røre på seg for alvor. Olav Knudsen ble valgt til leder i avdelinga på årsmøtet i 1951, og det ble innledningen til det vi må kunne kalle «gullalderen» i friidrett i Svorkmo idrettslag. Det ble jentene som skulle komme til å prege denne idrettsgreina. Gjennom målbevisst trening

under Olav Knudsens ledelse kom våre jenter til å dominere resultatlistene i Sør-Trøndelag i mange år framover.

Det ble mye edelt metall både i kretsmesterskap og i trønderske mesterskap. Jentene startet i disse mesterskapene i kvinneklassen, selv om de bare var 14-15 år gamle. Den som herjet verst i medaljehaugen var utvilsomt Arnhild Sæther. Da hun sluttet med friidretten i 1958, kunne hun telle opp 13 gull, 5 sølv og 5 bronse i kretsmesterskap og 8 gull, 2 sølv og 2 bronse i trønderske mesterskap.

Tyrvinglekene var et slags uoffisielt norgesmesterskap for jenter og gutter. Arnhild Sæther var et stortalent, og hun fikk sjansen til å delta der i 1955. Den sjansen tok hun godt vare på, så i handbagasjen på heimturen hadde hun både gull- sølv- og bronsemedalje.

Sammen med Arnhild Sæther ble Oddveig Holte tatt ut til å representere kretsen i norgesmesterskapet i friidrett. Før NM i Stavangeri 1956, hadde Arnhild Sæther satt ny kretsrekord i lengde med 5,14 m, bare 15 år gammel! Dette resultatet var årsbeste i landet, så forventningene før mesterskapet var store. Men dessverre, friidrettens «Singoalla», som pressen kalte henne, ble slått ut i forsøket. Det føltes nok litt bittert, for vinnerresultatet lå under hennes personlige rekord.

Da gikk det bedre for Oddveig Holte i det samme mesterskapet. Hun ble

Arnhild Sæther (t.v.) og Oddveig Holte (t.h.)

nr. 6 i slengball, og det er så vidt vites den beste plasseringen en representant fra Svorkmo idrettslag har oppnådd i et NM i friidrett. Hun kunne ikke fortelle så mange detaljer fra selve mesterskapet; det hun husket aller best var flyturen hjem igjen. På sin første flytur hadde hun reist fra Værnes som normalt var. Men da de kom hjem igjen sent søndag kveld, var det blitt bestemt at de skulle lande på Lade istedet, så de slapp den ekstra turen fra Stjørdal. På Lade var det heller dårlig stelt med det som en normalt forbinder med en flyplass, så de som skulle ta imot hadde tent bål langs flystripa til erstatning for landingslys! «Og der landet vi uskadd, fortalte Oddveig, så «skitskura» stod»!

Sør-Trøndelag friidrettskrets ga i 1982 ut et jubileumsskrift i forbindelse med sitt 70-års jubileum. Dette skriftet inneholder en del statistikker, og blant disse kan vi lese at Arnhild Sæther var den som kastet slengball lengst av alle trønderjenter før øvelsen ble tatt av programmet. Rekordkastet var på 44,60 m.

Bildet viser de fleste av dem som var aktive i denne perioden sammen med trener Olav Knudsen før avreise til et idrettsarrangement i 1957. Vi ser fra venstre: Bodil Holte, Bjørg Vormdal, Edel Kirkaune, Olav Knudsen, Ester Lund, Torbjørg Valstad, Gunnar Erik Tallerås.

Denne glansperioden tok brått slutt i 1958. Da spredte disse jentene seg over det ganske land, og det stod ingen klare til å ta opp arven.

Blant guttene var interessen heller liten. Fotballen var livet for de fleste, så Gunnar Erik Tallerås falt nok utenfor det gode selskap da han sluttet å spille fotball for å satse på friidrett. Han oppnådde en rekke gode resultater i flere øvelser. Spydkast ble etterhvert en av hans beste øvelser, og bildet under viser treningsforholdene hans. Dette er det eneste bildet vi har fått tak i som viser en friidrettsutøver i aktivitet på Svorkmo. I teksten under bildet kaller han treningsområdet for Svorkmo stadion. Ettersom det aldri har vært løpebane på Svorkmo, og underlaget raudstubb var noe man bare drømte om, var vel begrepet stadion noe som bare ble tatt fram i festlige anledninger!

Gunnar Eirik Tallerås trener på idrettsplassen i 1959.

Høyest blant hans prestasjoner rangerer nok 3.-plassen i høyde i NM for høyere skoler på Gjøvik i 1963, der han klarte 1,80 m.

Etter at han sluttet, ble det svært dødt på friidrettsarenaen. Resten av 60-tallet, hele 70-tallet og mesteparten av 80-tallet gikk uten at noen tok opp igjen aktiviteten i de tradisjonelle friidrettsøvelsene.

Bildet viser premieutdelinga etter høydeøvelsen i NM for høyere skoler på Gjøvik i 1963. Gunnar Eirik Tallerås på bronseplass. Vinneren var en som også senere skulle prege overskriftene, nemlig Sverre Walter Rostoft.

På slutten av 70-tallet ble det opprettet en orienteringsavdeling, men aktiviteten begrenset seg stort sett til utarbeiding av orienteringskart og utsetting av turorienteringsposter i området mellom Berbuskammen og Vormå.

Det ble også opprettet trimavdeling, og på midten av 70-tallet ble det satt opp trimposter på Elgshøgda og i Berbuslykkja. Noen år senere økte interessen for veg- og skogsløp, og «Jåratrimmen» gikk av stabelen første gang i 1983. Siden har arrangementet blitt årvisst, og har forhåpentligvis vært med å legge grunnlaget for den store interessen for stafetter og terrengløp/gateløp som vi har hatt i de senere årene.

Alle idrettslagene i kommunen gikk i 1984 sammen om å arrangere en massemønstring av trimglade barn og voksne i «Orkdalstrimmen». Hvert idrettslag fikk ansvaret for ett arrangement pr. år, sommer eller vinter. Konkurransen gikk i hovedsak ut på å stille med så mange deltakere som mulig. Interessen har vært god, og «Orkdalstrimmen» er nå årvis.

Vi har hatt et godt skilmiljø på Svorkmo i en årrekke. Skiløperne var også aktive på sommers tid, og de deltok allerede på 60-tallet i stafetter, gate- og

terrengløp. I individuelle løp representerte de Svorkmo idrettslag, men i stafetter forsterket de oftest andre lag. Slik var situasjonen før interessen for stafetter virkelig grep om seg, og laget ble i stand til selv å stille stafettlag. Det skjedde først da Svorkmo idrettslag og NOI slo seg sammen i 1988.

NOI bragte med seg både stafettradisjoner og ildsjeler inn i det nye fellesskapet, og en rekke gode plasseringer både individuelt og i stafetter er oppnådd de senere år.

I 1989 deltok Svorkmo/NOI for første gang i «Stafetten for alle». Den går fra Dombås, over Lesja og ned til Lom og består av 25 etapper. De yngste deltakerne er under 16 år og de eldste hører hjemme i veteranklassen. De fleste etappene skal løpes, men det er også innlagt etapper med skyting og roing, rulleski, sykling og rullestolbruk. Laget i 1989 ble nr. 11 av 108 lag, og rammen rundt hele arrangementet ved siden av den fine plasseringen gjorde at dette fikk betegnelsen «årets begivenhet». Laget har deltatt hvert år etter starten med fine plasseringer.

Bildet viser de som deltok i «Stafetten for alle» i 1989. Bak fra venstre: Markus Pettersen, Bjørn Svorkdal, Anton Melting, Steinar Svorkdal, Anita Melting, Bård Olsø, Ola Grendal, Erlend Olsø, Bjørn Tverråen, Geir Arne Dombhaug, Frode Haugen, Andreas Berbu, Per Gustav Pettersen, Morten Haugen (bak), Edvard Damli, Berit Berbu. Foran fra venstre: Jo Vegar Olsø, Trond Melting, Geir Grendal, Elin Sletvold, Guri Grendal, Gunn Tove Tverråen, Margit Pettersen, Per Erik Berbu.

Samme år deltok et lag i St.Olofsløppet for første gang. Denne stafetten går mellom Trondheim og Østersund og har 24 etapper. Hver deltaker kan løpe 2 etapper, og ettersom løpet går over flere dager, reiser deltakerne ofte hjem mellom etappene! Siden har laget deltatt hvert år, og 1992 er det foreløpige suksessåret, da laget ble nr. 10 av i alt 290 lag.

Bildet viser ankermannen i 1992, Per Semundset, og en annen blid deltager, Andreas Berbu, like etter innkomsten i Østersund.

En stor begivenhet i Trøndelag hvert år er Olavsstafetten. Svorkmo/NOI Ski Team klarte i 1992 å vinne klassen for 7-mannslag, en sterk prestasjon.

Deltakelse i Gjølmesstafetten er også blitt en tradisjon, og bildet viser en veksling mellom Erlend Olsø og Andreas Berbu på stafetten i 1991.

Interessen i de yngre årsklassene har også økt sterkt, både når det gjelder stafetter og individuell friidrett.

Bildet viser laget som deltok i Ranheimsstafetten i 1991 i klassen 13-15 år og ble nr. 3. Fra venstre se vi: Frode Belsvik, Lars Einar Kristiansen, Kjetil Sivertsvik, Jo Vegar Olsø, Bent Ole Løkken.

Når vi regner sammen deltakere i alle aldersklasser, har det i de siste årene deltatt bortimot 60 forskjellige utøvere i friidrettsøvelser, og det vitner om stor aktivitet.

Det kan også nevnes at de yngste hvert år deltar i en friidrettskarusell, og at idrettsmerkeprøver på Øyasletta er et tilbud som NOI har tatt med seg og som føres videre.

Til slutt vil vi håpe at friidrettsavdelingas stor ønske, løpebane, er en realitet før jubileumsåret er omme.

